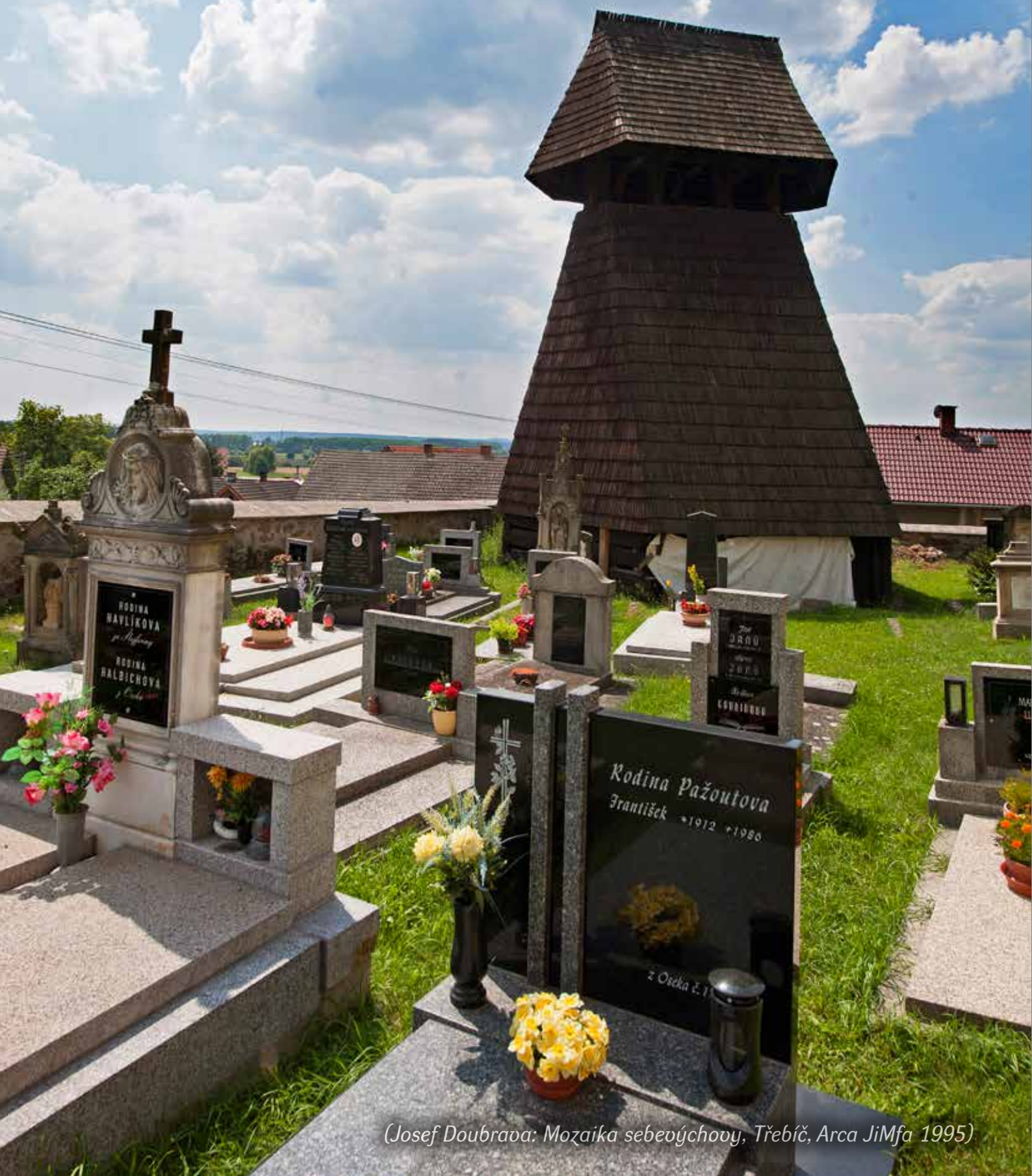


ZDISLAVA



Smrt není jen tečkou, ale i dvojtečkou.
Smrt není jen vykřičník, ale i otazník.



(Josef Doubrava: Mozaika sebevýchovy, Třebíč, Arca JiMfa 1995)

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo	3
Rozhovor	
S litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem o jeho biskupské službě, kterou vykonává již pět let	4
Církevní stavby v diecézi	
S Josefem Rybánským o drobných sakrálních památkách Šluknovského výběžku a Horní Lužice	8
S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy	
Litoměřice - Eichstätt: memorandum o partnerství	6
Krátké zprávy z diecéze	12
Napsali jste	
Bude mít příběh trmické farnosti šťastný konec?	10
Zakončení Roku víry	10
Příspěvky čtenářů	14
Charita	
Jak pomáhá Charita Povodně 2013	16
Den Charity	19
Prospěšné partnerství	19
Pozvánky	
Pozvánky, knižní nabídka	20
Záchrana varhan - první úspěchy	22
Fotogalerie	
Biskup A. A. Weber, vzpomínkové akce	23



**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
listopad 2013 • 18. ročník • 9. číslo • 20 Kč



Slavnost Všech svatých Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Milí čtenáři,
ze Slavnosti všech svatých plynule přecházíme do Památky zemřelých. Tyto dvě skutečnosti spolu velmi úzce souvisí. Vyznáním víry „ve společenství svatých“ se vyjadřuje, že církev je velké tajemství rodinnosti mezi lidmi, bez hranic, a to i bez hranic smrti. V tomto nemá na zemi církev obdobu.



„Společenství svatých“ znamená víru, že církev je tvořena i našimi zemřelými bratry a sestrami, i když je nevidíme a nežijí už s námi. Vnímáme však také rozdíl mezi „zesnulým“ a „svatým“. Zemřelý člověk totiž nemusí být ještě svatý a svatý člověk nemusí být nutně zemřelý. Ovšem svatost jakožto podíl na Boží svatosti má být a je nabízeným cílem každé lidské duši, ať už žijícího člověka či zemřelého, je-li Božím milosrdenstvím mu dopřáno skrze očistec dopilovat, co zbývá.

Ano, a právě vztah k zemřelým a oslaveným křesťanům dělá z naší víry skutečnou víru, dar Boží, svatou věc. Kdyby církev putující nevyznávala svou víru v jedno jediné společenství svatých, nebyla by pravdivá.

Ne nadarmo se říká, že hloubku naší víry prověřuje utrpení a smrt někoho z blízkých. Nic nebrání tomu, abychom v rámci osobního duchovního života uctivali víc svatých, než je jich oficiálně. Musíme si jen uvědomit rozdíl: totiž, že se nemodlíme „za“ duše v očistci, ale modlíme se „ke“ svatým v nebi. Prvním pomáháme svou láskou, druhé o lásku prosíme. Kde najít tuto hranici, kdy změnit v modlitbě ono „za“ na „ke“ vzhledem k našim zemřelým přátelům a příbuzným, o jejichž svatosti jsme osobně přesvědčeni, není jednoznačné, asi by to chtělo šestý smysl...

Rozhodně bychom měli toto pouto s našimi zemřelými brát opravdově, realisticky a aktuálně. Mnohokrát slyším slova P. MUDr. Ladislava Kubíčka, který připomínal velmi často: „Není to od nás nevděčné vzpomenout si na ty naše zemřelé jen o dušičkách? Copak oni nejsou s námi po celý čas? Nepomáhají nám a zároveň neprosí nás o přimluvu a pomoc přes celý rok?“ Obzvláště silně se mi vryla jeho slova do paměti při prosbě za zemřelé: „Odpočinutí věčné dej zemřelým, Pane, ...“ „Jaképak ODPOČÍVÁNÍ? V nebi se radostně maká. Bůh je stále činný a jeho svatí mají na Jeho činnosti svůj stálý podíl, protože mají podíl na samém Bohu.“ Takže musím říci, že díky těmto sloům na otce Ladislava pamatuji velmi často a vždy se snažím začínat tuto modlitbu: „Život věčný dej všem zemřelým, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočinou v pokoji. Amen.“ Ano, určitě odpočinou od všech trápení a malicherností pozemského života v pravém POKOJI, to ano, ale rozhodně nesedí se založenými rukama!

K celistvosti Božího plánu s člověkem nezbytně také patří víra ve vzkříšení. Víra ve vzkříšení těla nás přivádí k zamyšlení nad významem úcty k tělu a všemu tělesnému. Lidské tělo není jen šatem duše, ale je jejím nezbytným výrazovým prostředkem. Stačí si například uvědomit, že pokud by člověk cítil k druhému v srdci lásku, ale neměl by ruce, tvář, úsměv, oči, tedy tělo, jak by mu mohl vyjádřit, že jej má rád? Gesta nejsou jen cesty lásky, ale samy o sobě jsou jejím výrazem. Dá se tedy říct, že lásku vyjadřuje nejen duše, ale i samo tělo. Navíc sám Ježíš promluví na posledním soudu o tom, že spasení jsou zachráněni pro věčný život právě proto, že dali druhému najíst, napít nebo že zahalili jeho nahé tělo.

Proto je silným výrazem lásky, zvláště v této naší době, naše zesnulé pohřbívat důstojně a křesťansky a zároveň být s nimi v kontaktu modlitbou, prosbou přes celý rok. Obzvláště silným prostředkem jsou plnomocné odpustky prvních osmi listopadových dnů, které bychom měli, pokud můžeme, každodenně využít. Kéž se nám daří být v kontaktu s našimi zesnulými nejen o „dušičkách“, k tomu vám rád žehnám.

R.D. Alois Heger, děkanství Chomutov

V příštím čísle Zdislavy

- ▶ budeme na téma česko-německých vztahů hovořit s teplejším salesiánem **P. Benno Benešem**
- ▶ představíme **plk. Jana Zástěru, skladatele a dirigenta Hudby Hradní stráže**
- ▶ přiblížíme činnost **občanského sdružení Mukov**
- ▶ budeme informovat o **Tříkrálové sbírce 2014**
- ▶ přineseme **pozdánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Pět let biskupské služby

Mons. Jana Baxanta



Narodil se 8. 10. 1948 v Karlových Varech. Pochází ze šesti sourozenců, bratr Pavel je rovněž kněz, sestra Marie vede Bohu zasvěcený život. Po maturitě na Střední průmyslové škole zeměměřické v Praze byl přijat na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Praze se sídlem v Litoměřicích. Po ukončení studia přijal kněžské svěcení 23. 6. 1973 v Praze z rukou Mons. Františka Tomáška. Svou kněžskou službu začínal jako kaplan v Kolíně v letech 1973 až 1975. Poté působil jako administrátor nejprve v Bystřici u Benešova (v letech 1975 až 1983) a pak ve farnosti sv. Antonína v Praze - Holešovicích (v letech 1983 až 1990). V roce 1990 byl jmenován vicerektorem a posléze v roce 1993 rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze. Od roku 1997 pokračoval v kněžské službě jako farář nejdříve v Kolíně, a pak od roku 2000 až do konce roku 2002 ve farnosti Matky Boží před Týnem v Praze. 1. 1. 2003 byl jmenován generálním vikářem Diecéze českobudějovické.

Diecézním biskupem v Litoměřicích jmenoval Mons. Mgr. Jana Baxanta papež Benedikt XVI. Jmenování bylo oznámeno 4. 10. 2008, v den svátku sv. Františka z Assisi, ve Vatikánu a na litoměřickém biskupství.

Biskupské svěcení přijal v sobotu 22. 11. 2008 v 10 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Za přítomnosti českých, moravských a zahraničních biskupů, kněží a stovek věřících nejen z litoměřické diecéze ho vysvětil na biskupa kardinál Miloslav Vlk. Spolusvětiteli byli apoštolský nuncius v České republice Diego Casuero a českobudějovický sídelní biskup Jiří Paďour OFMCap. Kázal olomoucký arcibiskup a metropolita Jan Graubner.

Vážený pane biskupe, zanedlouho to bude již pět let, kdy jste přijal v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích biskupské svěcení. Mohl byste roky své biskupské služby alespoň krátce zhodnotit? Které byly, podle Vás, stěžejní události uplynulých pěti let?

Pro mne osobně to byly roky krásné, protože jsem se stále více přesvědčoval o tom, že biskupská služba má úžasný smysl. Denně mi dává příležitost setkávat se s lidmi a něco málo také pro ně udělat. To málo je to, z čeho já sám mám a měl jsem vždycky radost: projev upřímného přátelství. Navíc, když chci opravdu sloužit, nejde to bez Pána Boha a neustálého rozhovoru s Ním. Snažím se být tvale Božím přítelem, i když velmi často jsem shledával, že nejsem přátelství z Boží strany hoděn. Krása biskupské služby je i v tom, že člověk drží v kázni a harmonii stylu života. Protože se jedná o denní pravidelný režim – od Pána Boha a lidí si nemůžete vzít volno –, je to sice dosti namáhavé, ale krásné.

Co se týče výčtu stěžejních událostí, pak musím s omluvou konstatovat, že takový výčet nedělám. Musel bych jich vyjmenovat téměř jeden tisíc osm set. Asi tolik dní už biskupskou službu vykonávám a každý den, doslova každý den prožívám něco zásadního, stěžejního.

Mohli bychom připomenout cíle, které jste si při nástupu do biskupské služby vytyčil v rámci pastoračního plánu, a Vaši vizi rozvoje diecéze?

Nemám rád honosné a formálně stylizované tzv. pastorační plány. Zkráceně říkám každému, kdo se po nich ptá, že je nutné činit to, co můžeme činit, ale abychom to činili důsledně a rádi. Samozřejmě však jsem při nástupu do služby v litoměřické diecézi jistě představil a stále je mám. Jestli mohu, připomenu zde slova, která jsem svým kněžím napsal v květnovém oběžníku letošního roku a docela by teď mohla být určena nejen jim: *Pátým rokem tvořím s vámi a vy spolu se mnou jedno presbyterium*

litoměřické diecéze. Domnívám se, že po téměř pěti letech by bylo vhodné se mírně ohlédnout a připomenout si pastorační zásady, které jsem vám jako vizi a plán tehdy při nástupu předložil. Vyhlížet následně budoucnost pak můžeme jen s hlubokou vírou. Bude to, co nám poskytne sám Bůh. Sdílel jsem vám s plnou vážností, že, za prvé, chci počítat s každým z vás i s těmi, kteří by postupem času přicházeli mezi nás ve smyslu obohacení našeho kněžského diecézního společenství, s touhou oddat se službě Bohu a lidem. Počítat s každým a vkládat důvěru do každého z vás nebylo a není jen okázalé „zbožné“ gesto biskupa. Žádá to velkorysost a mnohdy tichou trpělivost, a to samé jsem zažíval, očekával a očekávám od vás. Jako druhé jsem zmínil skutečnost duchovních povolání. Nemohu tvrdit, že kněžských povolání máme dost, ale ani málo. Tušíme snad všichni, že kněžský dobrý příklad kohokoliv z nás se také může stát podnětem k zamýšlení v duších mladých mužů. Jsem rád, že se tak i stalo. Jako třetí bod jsem připomněl přítomnost kořenů našich předchůdců a svědků ve víře. Tímto je naše diecéze zvláště hodnotná, neboť v minulosti ve zdejším pastoračním terénu žilo mnoho aktivních křesťanů, kněží, řeholníků a řeholnic, osob zasvěcených. Prosím, pamatujme na ně především tehdy, když je nám trochu smutno. Oni duchovně jistě pomáhají své domovině a za nás se u Boha přimlouvají. Čtvrtý bod byla má výzva ke svornosti. Aby naše diecézní loď neztroskotala, ale naopak aby plula správným a jedním směrem, je třeba žít vzájemně v pokoji a svornosti. Klíče mě těší, že jste ochotni jeden druhému pomáhat, i když je to někdy i za cenu nepochopení a obětí. Čas prožitý v ochotě a touze myslet na druhé, nejen na sebe, není nikdy časem ztraceným. Konečně pátým bodem byla má prosba o to, abychom hořeli pro Krista. Jen ten, kdo hoří, může zapalovat druhé. Často obdivuji vaši snahu vynaložit všechny své síly pro věc Kristovu. Hoříme-li pro Krista, jsme-li Jím zaníceni, vydáváme svědectví více, než všechny jen vnější projekty a programy. Evangelium Kristovo se pak může šířit skrze nás.

Dovolím si ještě připojit časový plán, který jsem na začátku biskupské služby předpokládal: 1) konsolidace personálních vztahů – do 1 roku, 2) získat oprávněné sebevědomí, že litoměřická diecéze a její kněžstvo není na odpis – do 3 let, 3) co můžeme nabídnout jako specifikum: stále více se na nás naši přátelé z jiných diecézí obracejí s prosbami o radu, ať se jedná o řešení ekonomických otázek či pastorační dotazy ve věci sice na počet jednotlivců malých, ale přece živých křesťanských společenství ve značně velkých farních obvodech – do 5 let, 4) rekonstrukce farního systému byla po mnohých konzultacích s kněžskými krušohorského vikariátu zahájena už vloni a bude volně, ne zbrkle, pokračovat dále jediné po komunikaci s vámi – do 10 let.

Co může dát severočeská církev (nejen) české církvi?

Protože praxe naší „severočeské církve“ je komunikace s jednotlivci, doporučoval bych mírně upravené známé pastýřské pravidlo, že „jedna lidská duše je dost pro jednu diecézi“, vzít jako denní útěchu a radost.

Začátkem října jste spolu s biskupem Mons. Hankem podepsal memorandum o partnerství litoměřické a eichstättské diecéze. Jaký význam mu přikládáte?

Zmíněné memorandum nemá a nebude mít žádný význam, pokud zůstane jen papírem. To bych si nikdy nepřál. Podpisu nutně předcházelo pětileté období tříbení vzájemných vztahů. Partnerství se nedá uzavřít mezi dvěma nerovnými partnery, kdy jeden jen dává a druhý jen bere. Až jsme byli schopni, na obou stranách, dojít ke zjištění, že se vzájemně můžeme obdarovávat a též přijímat, mohlo se teprve o memorandum uvažovat. Toto období však už chápu jako konkrétní spolupráci.

Omlouvám se, že se k tomu často vracím, ale už při našem prvním setkání jste konstatoval, že služba v litoměřické diecézi nebude procházka růžovou zahradou. Z čeho je litoměřickému biskupovi smutno? Z neobsazených farností? Z nedostatku kněží? Z nízkého počtu věřících?

Prosím, neomlouvajte se. Smutno je litoměřickému biskupovi z toho, že se růžovou zahradou procházet nemůže, protože ji nemá... Ale nyní vážně. Upřímně vyznávám, že mně není smutno z neobsazených farností, ani z nedostatku kněží a ani z nízkého počtu věřících. Smutno by bylo mně i mým věrným spolupracovníkům, kdybychom jen truchlili a rezignovali. Nesmutníme, neboť chceme uchopit naši pastorační situaci jako příležitost, výzvu a pokyn shůry: důsledně usilovat o osobní komunikaci s těmi, které od Pána Boha máme.

Během svých cest po farnostech naší diecéze jste zažil řadu setkání. Na která z nich vzpomínáte nejraději?

Na doslova všechna setkání s lidmi při pastoračních návštěvách vděčně vzpomínám a mám je velmi rád. Přece jen ale setkání s biřmovanci, dospělými křesťany, kteří procházejí všelijakými životními zkouškami a odolávají různorodým světským lákavým nabídkám, a přesto zůstávají Pánu Ježíši věrni a veřejně se k Němu hlásí, na setkání s takovými se těším nejvíce.

Čím byste povzbudil naše kněze?

Ubezpečením, že cokoliv ve své kněžské službě konají s dobrým srdcem jako dobří duchovní pastýři nebude ztraceno a zapomenuto a že je to něco tak cenného a ojedinělého, že to za ně nemůže nikdo jiný vykonat, že v tom jsou skutečně nezastupitelní.

A jaká slova povzbuzení máte pro nás, diecézány?

Naši rodiče nám, pokud si vzpomínám, nikdy neřkali, že nás, své děti, mají rádi. Denně nám neopakovali, že nás milují. My jsme to věděli moc dobře, aniž by nám zdůrazňovali. Ani já jako biskup mým milým diecézánům toto neříkám a ani taková emotivní slova od nich neočekávám. Víím ale, že na diecézní loď, abych opět použil tento námořnický příměr, jsem byl posádkou lodě – zdejšími diecézány – „přibrán“, plují s nimi už pět let a je mi s nimi dobře. Jen abych nedopadl jako biblický Jonáš...!

Ptala se Jana Michálková

Litoměřice - Eichstätt

Biskupové podepsali memorandum o partnerství

Partnerství litoměřické a eichstättské diecéze je oficiálně stvrzeno. Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant a eichstättský biskup Mons. Gregor Maria Hanke OSB podepsali v neděli 6. října 2013 v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích memorandum o partnerství obou diecézí.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant a eichstättský biskup Mons. Gregor Maria Hanke OSB podepsali memorandum o partnerství litoměřické a eichstättské diecéze. Jeho cílem je vzájemně rozvíjet a do budoucna prohlubovat stávající oboustranné kontakty. Pro litoměřickou diecézi je to mimořádná událost. Poprvé totiž její představitel svým podpisem stvrdil prohlášení o partnerství s jinou diecézí.

Stalo se tak po mši svaté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích, která začala krátce po 11. hodině a byla pro přátele z Německa sloužena v německém jazyce. Hlavním celebrantem mše svaté byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, koncelebrovali eichstättský biskup Mons. Gregor Maria Hanke OSB, prelát Dr. Christoph Kühn a kanovník Alfred Rottler, dále generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR a probošt litoměřické katedrální kapituly P. Jiří Hladík O.Cr. Jáhenskou službu vykonával Bernd Grünauer.

Obě strany vycházejí ze vzájemného dějinného propojení obou diecézí a chtějí tímto deklarovat svůj společný zájem na spolupráci: ještě lépe se poznávat práci pro světovou církev, vzájemně se setkávat, učit se chápat druhé v jejich odlišnostech, a především komunikovat, abychom pochopili, pocítili a zakusili, jak jiný křesťan, jak právě druhá místní církev – partnerská diecéze – hledá odpovědi na své životní otázky a snaží se je ve vřelém spojení s Ježíšem Kristem najít. Memorandum neobsahuje konkrétní opatření a projekty, ale je formálně stvrzeným závazkem, abychom si vzájemně naslouchali, abychom viděli naše vzájemné potřeby a cítili se být zavázáni na ně reagovat.

Mons. Jan Baxant řekl, že obě diecéze pojí dlouholeté přátelství. V homilii

poukázal na to, že v letech poválečných bylo od nás odsunuto devadesát procent aktivních katolíků německy mluvících, a uvedl, že z litoměřické diecéze bylo odsunuto sedm set kněží a tisíc řeholních sester (mnoho našich kněží tehdy přijala právě eichstättská diecéze – pozn.). „I když je nás křesťanů relativně málo (v litoměřické diecézi – pozn.), chceme tento stav považovat za výhodu. A v jakém slova smyslu? Máme jedinečnou pří-



ležitost navazovat s ostatními křesťany jednotlivé, osobní vztahy. Je to naše společné přesvědčení, že když budeme pěstovat tyto osobní vztahy, můžeme se optimisticky dívat do budoucnosti. Bez toho bychom nemohli pěstovat krásné Kristovo dílo,“ řekl mimo jiné biskup.

Podpisem memoranda vyvrcholila třídní návštěva přátel z Německa v litoměřické diecézi (probíhala ve dnech 4. až 6. října 2013 v Hejnicích). Zde se konalo výjezdní zasedání eichstättské diecézní rady (valné shromáždění tohoto diecézního grémia), kterého se účastnilo na 60 osob včetně eichstättského biskupa Mons. Gregora M. Hankeho OSB, prelát Dr. Christoph Kühn a kanovník Alfred Rottler. Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, a P. Stanislav Příbyl, generální vikář litoměřické diecéze, se programu zúčastnili také.

Jeho součástí byla rovněž přednáška P. Stanislava Příbyla a výjezd pracovních skupin do několika farností litoměřické diecéze: do Šluknova (příklad práce charity, zvláště s romskými spoluobčany), Liberce (příklad pastorace ve městě), Bělé pod Bezdězem (příklad pastorace v oblastech se spíše venkovským charakterem), Varnsdorfu, biskupského gymnázia (příklad školského zařízení s církevním zřizovatelem), Příchovic, interdiecézního centra pro mládež (příklad pastorace mládeže), Jablonného v Podještědí (prohlídka poutního místa spojeného se sv. Zdislavou, jednou z patronů litoměřické diecéze, a příklad činnosti řeholníků /působí zde dominikáni/) a Hejnic (prohlídka baziliky a činnosti Mezinárodního centra duchovní obnovy).

Zasedání eichstättské diecézní rady se obvykle konají na různých místech eichstättské diecéze. Valné shromáždění rady probíhá jednou za rok. Dosud se tato shromáždění konala v biskupském městě Eichstättu. Letošní tzv. výjezdní zasedání rady v Hejnicích, v partnerské litoměřické diecézi, tak bylo něčím zcela novým. Kromě Litoměřic jsou dalšími partnerskými diecézemi indická diecéze Poona (nedaleko Bombeje) a diecéze v africkém Burundi.

Eichstättská diecéze se nachází v Bavorsku, jejími západními sousedy jsou biskupství Regensburg a Bamberg. Podobně jako litoměřická diecéze je spravována z menšího města, přičemž na jejím území se nachází města větší. V případě Eichstättu se jedná o Ingolstadt a část Norimberku. Více informací včetně videozáznamu a fotogalerie z návštěvy v litoměřické diecézi naleznete na www.bistum-eichstaett.de.

Litoměřická diecéze se rozkládá na území pěti krajů České republiky (na území Ústeckého a Libereckého kraje, částečně zasahuje do Královéhradeckého a Středočeského kraje a okrajově do Karlovarského kraje). V diecézi je 383 farností. Dómský pahorek v Litoměřicích, kde se nachází sídlo diecézního biskupa, je místem, jehož kontinuální osídlení v souvislosti s církevní správou je téměř tisíc let staré. Na území diecéze se nacházejí dvě krajská města - Ústí nad Labem a Liberec. Diecézním biskupem je v současné době Mons. Mgr. Jan Baxant, 20. sídelní biskup litoměřický. Podle úředního sčítání obyvatel ČR v roce 2011 se k římskokatolické církvi v litoměřické diecézi přihlásilo zhruba 45 tisíc lidí.

Zeptali jsme se



Mons. Gregor Maria Hanke OSB

Pane biskupe, jaký význam přikládáte Vy osobně tomuto memorandu o partnerství?

Považuji podepsané memorandum za určité dveře, které jsou právě teď do široka otvírány, tak aby jimi mohli procházet lidé věřící i nevěřící, aby se všichni mohli vzájemně setkávat, posilovat se ve svých každodenních situacích, ve své víře, a zároveň abychom se právě prostřednictvím těchto lidí, kteří se mohou setkávat, od sebe vzájemně učili - Biskupství litoměřické od Biskupství eichstättského a Diecéze eichstättská od Diecéze litoměřické. Toto memorandum je základem, poutní cestou obou našich biskupství, obou našich diecézí směrem k cílům, které nám ukazují Kristus a evangelium.

Memorandum neobsahuje konkrétní opatření a projekty. Přesto - byla už domluvena nějaká forma konkrétní spolupráce?

Máte pravdu, že v memorandu nejsou žádné konkrétní úkoly, žádná konkrétní opatření, ale toto memorandum je určitým závazkem, abychom si vzájemně naslouchali, abychom viděli naše vzájemné potřeby, naši vzájemnou nouzi, ať už jde o jakoukoli formu, a cítili se být zavázáni na tyto věci, které vidíme, které pozorujeme, reagovat. Když mě například biskup Jan žádal, zda bych mohl do našeho kněžského semináře v Eichstättu přijmout jednoho bohoslovce-seminaristu, velmi rád, s potěšením jsem řekl, že určitě ano. A včera, když jsme odpoledne navštívili Šluknov a poznali jsme velmi zajímavou a pozitivně hodnocenou práci v rámci charity, uvědomili jsme si, že to je taková práce charity, jakou bychom potřebovali i u nás. Toto memorandum je určitým závazkem, abychom měli navzájem oči otevřené a abychom si vzájemně naslouchali a navzájem se od sebe učili, jak jsem již zmínil.

Uzavřelo již někdy v minulosti eichstättské biskupství, eichstättská diecéze partnerskou smlouvu s jinou diecézí?

Ne, ještě jsme takto formálně s žádou z našich partnerských diecézí neuzavřeli podobnou smlouvu. Eichstättské biskupství, eichstättská diecéze má samozřejmě několik partnerských diecézí, ale toto je poprvé, kdy jsme naše partnerství stvrdili písemně. A to proto, abychom si uvědomili, že máme vytrvat, a zároveň to, že toto partnerství, tyto kontakty mezi diecézemi nejsou vázané pouze na několik málo osob, nicméně je to úkol pro nás pro všechny, a to na jakékoli úrovni. Znamená to, že se nemáme dívat jen na sebe, na svoji diecézi a farnost, ale máme jít za hranice, vidět ostatní. Už jsme také povoláni, protože to je úkol, který nám byl svěřen Bohem. A to je vlastně smysl církve - vidět a sloužit těm ostatním, které máme kolem sebe.

Připravila Jana Michálková a Ing. Jana Hovorková

Překlad Ing. Jana Hovorková

Foto Karel Pech, fotogalerie na www.dltm.cz

Zvukový záznam tohoto rozhovoru i homilie litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta naleznete na

www.dltm.cz

www.dltm.cz





Příběhy a fotografie čtyř desítek křížků a kapliček Šluknovska a Horní Lužice zmapovala objevná výstava Kruh přátel muzea Varnsdorf. Premiérově se představila od března do května letošního roku v ambitu rumburské Lorety. Od té doby putuje po výstavních síních. V létě se představila v Centru setkávání v Dolní Poustevně, na podzim zavítá na Univerzitu J. E. Purkyně v Ústí nad Labem. Na přelomu roku bude k vidění v Městské knihovně Varnsdorf a v roce 2014 se představí ve Spolkové republice Německo. Na česko-německé výstavě „Drobné sakrální památky Šluknovského výběžku a Horní Lužice / Sakrale Kleindenkmäler im Schluckenauer Zipfel und der Oberlausitz“ se zájemci prostřednictvím dvaceti čtyř výstavních panelů projdou krajinou Šluknovska a Horní Lužice.

*Výstavu v roce 2013 připravilo občanské sdružení Kruh přátel muzea Varnsdorf ve spolupráci se Spolkem pro podporu hraničního regionu Horní Mandava / Prameny Sprévy za finanční podpory Evropské unie v rámci Fondu malých projektů Euroregionu Nisa. O výstavě a drobné sakrální architektuře vypráví **Mgr. Josef Rybánský**, autor výstavy a pracovník Oblastního muzea Děčín, pobočka Muzeum Varnsdorf.*

Kdo inicioval vznik výstavy a co se stalo impulsem k jejímu uspořádání?

Výstavu připravil Kruh přátel muzea Varnsdorf, což je občanské sdružení založené roku 1996 při zdejšímu muzeu. Zaměřuje se na popularizaci historie Šluknovského výběžku, celoročně pořádá přednášky a exkurze, vydává sborník vlastivědných prací Mandava a pořádá pravidelná setkání muzejníků z Čech a Německa. V průběhu uplynulých sedmnácti let Kruh přátel muzea zajistil opravu většiny křížků na území svého domovského města. Od praktického potýkání se se zajišťováním finančních prostředků na opravy drobných sakrálních památek se občanské sdružení dostalo k podrobnějšímu zkoumání jejich historie. Protože Kruh přátel muzea dlouhodobě spolupracuje s německými spolky, rozhodl se rozšířit své působení mimo hranice Varnsdorfu. Výstavní projekt jsme zaměřili na území celého Šluknovského výběžku a ve spolupráci s německým partnerem, jímž byl „Spolek pro podporu hraničního regionu Horní Mandava / Prameny Sprévy“, jsme zmapovali i oblast přílehlé Horní Lužice.

Příprava výstavy vám zabrala rok času. Jaké jste si kladli cíle?

Měli jsme v plánu porovnat drobné sakrální objekty na Šluknovsku a Horní Lužici. Zajímalo nás, nakolik jsou si tyto objekty podobné a nakolik se liší. Naším hlavním cílem bylo zpracování

česko-německé putovní výstavy a brožury. Při pěším putování krajinou Šluknovska a Horní Lužice jsme objevili veliké množství křížů, božích muk a soch. K mnoha z nich jsme dohledali i příběhy a legendy o jejich vzniku. Potvrdilo se nám, jak je region Šluknovska dosud na drobné sakrální stavby velmi bohatý. Podrobně vyprávíme o čtyřiceti z nich.

Podle jakého klíče jste představili drobné sakrální objekty ve dvou zemích?

Mezi typově odlišnými drobnými sakrálními památkami v obou zemích se nám podařilo určit tři společná témata, jež se stala ústředním bodem naší výstavy. Jedná se o zobrazení Bohosudovské piety, Madony Rosenthalské a sv. Jana Nepomuckého. Spojovacím prvkem mezi českým a saským územím se stala obliba poutí v 17. a 18. století. Lužičtí Srbové v srpnu a září putovali nejen do poutní baziliky Panny Marie Sedmiboletné v Bohosudově, ale i do Lorety v Rumburku. Naopak věřící z Čech navštěvovali v průběhu roku nejvýznamnější poutní místo Horní Lužice v mariánském kostele v Rosenthalu. Poutníci si s sebou ze svých cest přinášeli suvenýry, kterými si připomínali zážračné sochy. Na Šluknovsku a v Horní Lužici se nachází řada soch, které byly inspirovány právě Pietou z Bohosudova nebo Madonou Rosenthalskou. A konečně, třetím pojtkem byla obliba zobrazení sv. Jana Nepomuckého.

V protestantském Sasku, kam Horní Lužice patří, můžeme i dnes obdivovat katolické památky. Čím to je?

Česko i Sasko jsou sousední země, které mají díky společné historii mnoho společného. Až do roku 1635 patřily obě země do jednoho státního útvaru, jímž byly země Koruny české, a měly stejného panovníka. Teprve po třicetileté válce se Horní i Dolní Lužice stala dědičným lénem saského kurfiřta. Habsburský císař Ferdinand II. si však u saského kurfiřta vymínil slib o ochraně katolických institucí, a i všech osob katolického vyznání. Dodnes proto zůstalo v protestantském Sasku několik katolických ostrůvků, zvláště v okolí významných klášterů Marienstern a Marienthal. Právě tato území se v 17. a 18. století bohatě zaplnila drobnými sakrálními památkami, stejně jako tomu bylo v barokní době i v rekatolizovaných Čechách.



Dlouhý Důl u Kyjova. Lítinový kříž na kamenném soklu s reliéfem sv. Jana Nepomuckého z roku 1832. Foto Josef Rybánský



Horní Poustevna. Kovaný kříž s malovanými siluetami z roku 1824. Foto Josef Rybánský

Boží muka a kříže ve Šluknovském výběžku a v německé Horní Lužici ukrývají řadu příběhů. Podařilo se vám některé znovuobjevit?

Zmapovali jsme nejstarší boží muka Horní Lužice. Pocházejí z roku 1520 a dnes stojí u kostela v Ralbitz. Ta nejstarší boží muka na Šluknovsku jsme našli v Jiříkově. Pískovcový sloup se datuje do roku 1704. Příběh tzv. Švédského sloupu díky naší výstavě zaujal Římskokatolickou farnost Jiříkov, která ve spolupráci s německými badateli rozluštila původní, již velmi špatně čitelný německý text, který byl na sloupu vytesán. Připomněli jsme i osud božích muk v Ralbitz, která byla vztyčena na místě kostela pobořeného v 15. století při jedné ze spanilých jízd husitských vojsk. Příběh o potrestání lži a křivopřísežnictví z 19. století je zase spjat s křížem na Šluknovském kopci u Jiříkova.

Výstava připomíná i nejkrásnější a nejzvláštnější kříž Šluknovska. O jaký kříž se jedná a proč se tak nazývá?

Historie Köglerova kříže z Krásné Lípy sahá do roku 1792, kdy ho dal na zahradě před svou usedlostí a hostincem postavit hospodář a obchodník s přzí, šestačtyřicetiletý Josef Kögler se svou ženou Annou Marií. Na zřizovatele kříže odkazuje i monogram JK a letopočet 1792, které se dochovaly na kamenném podstavci. Neobvyklost Köglerova kříže v Kamenné Horce v Krásné Lípě spočívá v jeho zdvojenosti – stejná lícová strana byla obrácena do ulice a stejná k domu. Do všech čtyř stran směřuje množství stylizovaných dekorativních ozdob a závitů. Köglerův kříž se podařilo zachránit v roce 2011, kdy došlo k zakonzervování originálu kříže a vytvoření věrné repliky. Ta je nyní na základě laboratorních průzkumů natřena několika barevnými vrstvami a ukazuje, jak barevné bývaly kříže v 18. století.

V čem jsou si šluknovské a hornolužické drobné sakrální památky podobné a v čem jsou jiné?

V řadě obcí Šluknovského výběžku se v posledních letech podařilo opravit množství zničených křížů. Po desítkách let nezájmu a devastace se o ně začali starat soukromí majitelé i spolky, přidávají se i obce. Na české straně hranice se však po roce 1945 už takřka vytratil duchovní náboženský význam těchto objektů. Oproti tomu v Horní Lužici dodnes patří vzorně udržovaná boží muka a kříže do každodenního života Lužických Srbů. Jsou součástí pravidelných procesí a každoročně se u nich zastavují velkonoční jezdcí.

Výstupem vaší práce nebyla jen putovní výstava. Jaký další počin jste pro zájemce o drobnou sakrální architekturu připravili?

S výstavou jsme veřejnost premiérově seznámili v rumburské Loretě, v níž se dlouhodobě mapují historická, náboženská a další témata spjatá s regionem Šluknovska. Vedle komentované prohlídky a přednášky, které jsme v letošním roce uspořádali při Noci kostelů, jsme zájemcům představili i česko-německý katalog výstavy, který byl vydán v nákladu dvě stě kusů. Nese stejný název jako výstava tedy „Drobné

sakrální památky Šluknovského výběžku a Horní Lužice“. Na padesáti dvou stranách nabízí český a německý text a řadu fotografií. Zachycuje všechna hlavní témata zpracovaná na výstavě. Brožuru si lze půjčit v knihovnách a zájemcům ji poskytneme i Kruh přátel muzea Varnsdorf.

Připravila Mgr. Klára Mágrová, projektová manažerka, RKF – děkanství Rumburk

Drobné sakrální památky Šluknovského výběžku a Horní Lužice / Sakrale Kleindenkmäler im Schluckenauer Zipfel und der Oberlausitz – výstava v příbězích a fotografiích mapuje čtyři desítky křížů a kapliček. Pořádá ji Kruh přátel muzea Varnsdorf a Spolek pro podporu hraničního regionu Horní Mandava / Prameny Sprévy.

Více na <http://muzeum.varnsdorf.cz/>



Siebitz. Boží muka s reliéfem Piety Bohosudovské z roku 1759. Foto Josef Rybánský

Bude mít příběh trmické farnosti šťastný konec?

Novým majitelem kostela Narození Panny Marie v Trmicích se stalo Občanské sdružení pro záchranu kostela a fary v Trmicích – „FIAT VOLUNTAS TUA“. Kupní smlouva byla podepsána 14. října 2013. Přinášíme prohlášení jeho předsedkyně, Mgr. Marie Gottfriedové, reagující na fakt, že kostel v Trmicích získalo právě toto občanské sdružení trmických farníků, což je zásadní úspěch v celé bolestné kauze.

Téměř tři roky sledujeme příběh záchranu kostela Narození Panny Marie v Trmicích u Ústí nad Labem. Příběh plný smutku, rozčarování, lítosti, snad i hněvu, ale také naděje a radosti.

Tento příběh není černobílý a bylo by velmi špatné jej tak vnímat. Nestojí zde proti sobě dobří a zlí, chybuje a neomylní, ti co přináší zkažení a naopak ti, co přináší záchranu. Tak jednoduché to není. Pokud chceme tomuto příběhu porozumět a poučit se z něj, je třeba nepodlehnout jednoduchým zkratčím a účelově zabarveným komentářům, hrájícím do karet té či oné straně. Je třeba oprostít se od nánosu všelijakých zkazek, lidových soudů a emotivně zabarvených výroků a podívat se na události optikou věcnosti, prostých faktů a střízlivosti.

Stručně a věcně se dají trmické události popsat takto: Římskokatolická farnost Trmice zahájila pod vedením statutárního zástupce podnikání v oblasti lesního hospodářství (těžba a zpracování dřeva). Pro účely tohoto podnikání uzavřel statutární zástupce farnosti mandátní smlouvu s osobou, která celý podnikatelský proces řídila a po všech stránkách zajišťovala. Po dvou letech podnikání se statutární zástupce farnosti a mandatář rozhodli pro koupi pily, která měla podnikání rozšířit a zefektivnit. Pílu se však nepodařilo zprovoznit a farnost se začala zadlužovat. Protože nebylo v možnostech farnosti ani diecéze pokrýt vzniklé dluhy, bylo vyhlášeno insolvenční řízení a postupně začal být rozprodáván majetek farnosti.

Interpretace tohoto příběhu jsou různé. Na straně jedné stojí lidé, kteří vidí především onu černou barvu příběhu. Ti hovoří o tom, že církev není schopná postarat se sama o sebe, není schopná hospodařit a svojí činností generovat peníze. Hovoří o tom, že páni faráři jsou ekonomicky negramotní, biskupské úřady nemají věci pod kontrolou a majetkové vyrovnání mezi státem a církví je chybným krokem.

Na straně druhé stojí lidé, kteří mezi černými kaňkami vidí i odstíny šedé a bílé. Vidí nejen chyby a selhání, ke kterým došlo, ale vidí také možnost poučit se z nich. Vidí šanci zamyslet se nad příčinami a důsledky, jež vyústí v přijetí opatření, která za-

brání tomu, aby se podobné události opakovaly. Vidí občanskou iniciativu, která v důsledku neúspěšného podnikání vznikla, a ovoce, které přinesla. Vidí naději, kterou v sobě tento příběh i přes veškerou svoji závažnost nese.

Jako svobodní lidé máme možnost volby. Trmický příběh můžeme pojímat negativně. Můžeme jej chápat jako argument pro kritiku církve. Můžeme se stavět do role soudců, hledajících viníka a obviňujících někoho z neschopnosti. Můžeme kritizovat kohokoli na jakémkoli stupni církevní hierarchie pro manažerské selhání. Můžeme vyjadřovat nelibost nad přijetím zákona o majetkovém vyrovnání mezi státem a církví a opírat se při tom právě o nezdar podnikání v jedné farnosti.

Trmický příběh však můžeme pojímat také pozitivně. Můžeme jej chápat jako obrovskou a cennou zkušenost, z níž máme možnost se poučit. Můžeme se k trmickým událostem postavit zpříma a poctivě analyzovat, kde došlo k chybám. Můžeme nastavit takové kontrolní mechanismy, které zabrání tomu, aby se podobná situace opakovala. Můžeme se radovat z toho, že jsou mezi námi lidé, kteří nejsou lhostejní k dění kolem sebe a dokáží podat pomocnou ruku. Můžeme se nechat inspirovat poznáním, že i v situacích, které se zdají beznadějně, svítí kdesi jiskra naděje, je jen třeba ji objevit.

Kostel Narození Panny Marie v Trmicích se díky štědrosti a solidaritě mnoha lidí podařilo zachránit. Je to zázrak a obrovský úspěch. Jsem však přesvědčena o tom, že skutečně šťastného konce dojde příběh trmické farnosti pouze tehdy, když sami v sobě zvolíme cestu pozitivního a konstruktivního přístupu. Cestu otevřenosti k tomu, co nám může být zdrojem inspirace a naděje. Cestu rozlišování barevných odstínů, byť by možná ono černobílé vidění bylo daleko jednodušší. Přejí to církvi v naší zemi. Přejí to každému z nás.

Mgr. Marie Gottfriedová
Předsedkyně Občanského sdružení
pro záchranu kostela a fary v Trmicích „FIAT VOLUNTAS TUA“

Málokdo asi tušil, když Svätý otec Benedikt XVI. vyhlásil v roce 2012 Apostolským listem Porta fidei Rok víry, že jeho zakončení o slavnosti Ježíše Krista Krále 24. listopadu 2013 budeme slavít již s jeho nástupcem v úřadě římského biskupa. Cílem tohoto Roku víry bylo lépe poznat a vyznat svou víru. Do slavení Roku víry uvedla celou církev synoda biskupů zabývající se evangelizací s názvem: „Nová evangelizace pro předávání křesťanské víry“, která se konala v Římě ve dnech 7. až 28. října 2012 a které se za Českou biskupskou konferencí zúčastnil litoměřický biskup Jan Baxant. Časopis Zdislava již přinesl o této synodě zprávy a také její myšlenky jsou zaznamenány. To je tedy celocírkevní úroveň. Co se ale událo v naší litoměřické diecézi?

Zakončení Roku víry

Odhlédnuto od mnohých aktivit, které se v Roce víry konaly v jednotlivých farnostech a které již přináší plody, po vikariátech litoměřické diecéze proběhly pouti, při kterých bylo možné získat plnomocné odpustky na základě dekretu Apostolské penitenciáře. Tyto odpustky bylo možné získat i v některých kostelích, a to po splnění obvyklých podmínek.

Pro českou církevní provincii byla vyhlášena biskupskou konferencí Národní pouť do Svaté země, která proběhne v listopadu 2013 s hlavním poutním programem od pátku 8. listopadu do neděle 10. listopadu, a to tak, že každý den bude v poledne bohoslužba a program na významných místech Ježíšova pozemského působení. O této pouti bylo již ve sdělovacích prostředcích, ale i na internetových stránkách litoměřické diecéze bohatě publikováno. Ti, kdo jet nemohou, budou se moci prostřednictvím TV NOE zúčastnit na dálku.

Zde by bylo dobré připojit jednu prosbu. Je řada poutníků z litoměřické diecéze, kteří se této pouti do Svaté země zúčastní, bylo by užitečné, kdyby o svém prožitku napsali také do Zdislavy, jakož i z jiné pouti či návštěvy stanovených kostelů, dá-li se něco tak osobního publikovat.

Naším poutníkům, ať do kostelů litoměřické diecéze či přímo do Svaté země, dej Bože mnohou milost, kež jejich víra se prohloubí a posílí právě v tomto Roce víry, který se již blíží do svého vrcholu.

S přáním požehnaného zakončení Roku víry

J. M. can. ICLic. Martin Davidek,
biskupský vikář pro pastorační

ZVONŮV za zvony kostelů litoměřické diecéze

Při dokumentování zvonů v litoměřické diecézi jsem si uvědomil, jak hluboce pravdivé je tvrzení, že naše země je krásná. Jejich jedinečnost spočívá především v tom, že česká krajina je velmi členitá a proměnlivá. Někdy stačí ujet třeba dvacet kilometrů a změni se k nepoznání. Příkladem bych mohl uvést mnoho. Jak daleko je třeba z Mnichova Hradiště do hruboskalského skalního města? Anebo na druhou stranu – k Bezdězu? Jak daleko je z Mělníka na Kokořín? Jak daleko je z Ročova do Žatce? Jak daleko je z Litvínova na Horu Svaté Kateřiny? Během těchto krátkých přejezdů si člověk uvědomí, jaké úžasné bohatství v naší krajině máme, a když cestuji třeba na sever přes Německo do Holandska, tak od Drážďan až po Magde-

Památný zvon v Kryštofově Údolí

burg doslova trpím, protože na vozovku dálnice je zde zajímavější pohled než do zoufale fádny placaté křovinaté krajiny. A u nás jsou místa, která si člověk navždy zapamatuje již po první návštěvě, protože jsou úchvatná. K nim bezpochyby patří Kryštofovo Údolí (nebo též Údolí Svatého Kryštofa) u Liberce. Nemá smysl v tomto článku popisovat půvab místa. Jediné, co lze doporučit, je vydat se na cestu



Povznášející nejen na poslech...

a vidět na vlastní oči. Pro obdivovatele a milovníky památek je zde k vidění nádherný dřevěný kostelík sv. Kryštofa s opodál stojící zvonici. To ale není zdaleka všechno. Čtenáře však opět odkážu na osobní návštěvu místa, protože tento článek má být věnován zvonům.

Dřevěná zvonice není příliš vysoká a ani nepatří mezi nejprostornější. Koncipována je pro tři zvony střední velikosti, z nichž se do našich časů dochoval pouze jediný, zato však velmi zajímavý. Na první pohled zaujme již jeho poněkud protáhlý tvar, který v našich zeměpisných šířkách není u zvonů z této doby příliš obvyklý. To prozrazuje, že jde o dílo zvonáře saského původu. Jeho tvůrcem je žitavský zvonář Georg Wield, který jej odlil v roce 1600. A co je skutečně pozoruhodné a u nás rovněž dosti neobvyklé – z nápisu na zvonu se dokonce dovíme přesné datum jeho odlití: 4. října roku 1600. Průměr úhozového věnce (spodního okraje) zvonu činí 89 cm a jeho hlavním tónem je jednočárkované h. Kombinací těchto údajů se lze dopracovat k velmi hrubému odhadu jeho hmotnosti – kolem 480 kg (ale s poměrně vysokou tolerancí).

Nápisová a reliéfová výzdoba zvonu rozhodně stojí za povšimnutí, svědčí o nápaditosti a mistrovském uchopení výtvarného řešení, které se možná trochu neblaze projevilo na akustickém obrazu jinak krásného zvonu. Jednotlivé složky (harmonické tóny) jeho hlasu nejsou poskládány zrovna „učebnicovým způsobem“, což však ve zdejších případech můžeme chápat jako „půvab nechtěného“, ve výsledku osobitého a svérázného. Ano, hlas tohoto zvonu je skutečně nezaměnitelný a ke zvonici u kostela v Kryštofově Údolí patří stejně neodmyslitelně, jako se tato zvonice stala neodmyslitelným atributem místa.

Mgr. Radek Rejšek,
diecézní kampanolog
a organolog



Dřevěná zvonice střeží malebný areál kostela a fary...

Na první pohled zaujme poněkud protáhlá forma...



Krátké zprávy z diecéze

Vítáme v diecézi sestry františkánky

Od 1. září letošního roku nově působí v litoměřické diecézi řádové sestry kongregace Školských sester sv. Františka. Příchod tří sester františkánek do Liberce můžeme nazvat historickým okamžikem. Po mnoha letech totiž přichází do naší diecéze řeholní komunita sester (!).



Foto Petr Mikula

V domě františkánů v ulici Na Perštýně v Liberci, kde mají své zázemí, se nachází kaple, která byla zasvěcena Svaté rodině. Za účasti sester františkánek a kněží libereckého vikariátu ji ve čtvrtek 3. října 2013 při mši svaté posvětil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

„Patříme do kongregace Školských sester sv. Františka. Všechny tři pocházíme z Moravy, ale Čechy jsme si od první chvíle zamilovaly. Je tu nádherný kraj a věřící tu jsou úplně jinak semknutí. Zdá se nám, že místní cítí daleko více osobní zodpovědnost za poklad víry,“ představuje zdejší sestry jejich představená, S. M. Dominika.

S. M. Bernadeta a Dominika žily a pracovaly v Brně. S. M. Bernadeta působila jako pastorační asistentka v několika brněnských farnostech. S. M. Dominika pracovala léta jako psychologička a zároveň měla na starosti formaci mladých sester v jejich společenství. S. M. Lucie pracovala jako pastorační asistentka ve velké františkánské farnosti v Praze.

„Po našem příjezdu do Liberce jsme spojily síly s místními farníky a nejdříve jsme si musely připravit místo k bydlení a ke službě. Od bratří františkánů máme zapůjčený dům „U Pelikána“, v jehož přízemí probíhají mnohé farní aktivity. Musely

jsme si ho celý uklidit a připravit. Takže první týdný jsme se věnovaly hadrům a smetáku, šroubovaly skříně a šily záclony, aby se náš nový domov mohl stát opravdu „domem přijetí“, což je naše velké přání,“ popsala S. M. Dominika. „Velmi jsme toužily, abychom tu mohly mít kapli, ale neměly jsme již dostatek financí na to, abychom si ji mohly důstojně zařídit, proto jsme tuto naši touhu světily s důvěrou Boží prozřetelnosti. Dobrý Bůh se nenechal zahanbit a do několika týdnů máme krásnou kapli Svaté rodiny, jejíž zařízení je kompletně darované!!! Kapli nám vysvětil 3. října otec biskup během krásné soukromé liturgie,“ dodala.

A jaká služba zdejší sestry františkánky čeká? Podle slov S. M. Dominiky se S. M. Lucie stala od 1. září pastorační asistentkou na arciděkanství v Liberci a pomáhá se vším, co je potřeba. S. M. Bernadeta se stala od tohoto data pastorační asistentkou ve farnosti Rochlice, kde slouží bratři františkáni. A ona sama, S. M. Dominika, by si v Liberci v dohledné době ráda otevřela psychologickou ambulanci, aby mohla být k dispozici těm, kteří si nesou životem vnitřní, často skrytou bolest a trápení.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant poprvé představil sestry františkánky při poutní slavnosti, která se konala v neděli 25. srpna 2013 v Hrádku nad Nisou. „Je to mimořádná událost, když po několika desítkách let opět přicházejí do naší diecéze řeholnice. Zatím jsme prožívali jen to, že řeholní komunity opouštěly naši diecézi. Nyní máme radost z toho, že řeholní komunita sester přichází do Liberce, a tak posílí stav zasvěcených osob v naší diecézi,“ zdůraznil biskup.

Zcela zaplněný kostel v Hrádku nad Nisou, který tehdy při slavnosti děkoval spolu s diecézním biskupem kněží P. Tomáši Pavlu Genrtovi OFM za více než čtyřicet let duchovní správy ve farnostech zdejšího kraje a zároveň vítal ve farnosti nového duchovního správce, přijal naše nové řeholnice srdečně, spontánním potleskem.

Jana Michálková

Biskup Jan Baxant požehnal opravený kostel v Dlažkovicích

Barokní kostel sv. Václava v Dlažkovicích se podařilo v letošním roce opravit, a to během pouhých přibližně sedmi měsíců. Při slavnostní mši svaté v sobotu 12. října 2013 kostel požehnal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

První etapa prací při obnově kostela sv. Václava v Dlažkovicích probíhala od března do září letošního roku. „Během ní byla budova staticky zajištěna, opraven krov, vyměněna střešní krytina, klempířské prvky, rekonstruována fasáda, obnovena okna a dveře a vymalován interiér. Restaurátorská část prací zahrnovala obnovu veškerých kamenných prvků fasády a repasi zvonu. Náklady na první etapu prací činily celkem 5,2 milionu korun - z toho byla dotace Státního zemědělského intervenčního fondu 4,5 milionu korun, farnost se podílela částkou 700 tisíc korun,“ uvedl administrátor exc. in materialibus farnosti Ing. Luděk Záhejský, z jehož iniciativy byla získána dotace na stavební obnovu kostela a který současně obnovu jako zástupce investora a jako vikariátní technik dozoroval. Jmenovaný oslovil rovněž několik možných dárců a získal tak finanční prostředky i na výmalbu interiéru a repasi zvonu, které dotační projekt nezahrnoval, a to od obcí Dlažkovice a Podsedice, Zemědělského družstva Klapý a dalších drobných dárců zdejšího regionu (farnici z Dlažkovic se např. složili na pořízení nového koberce).

Mons. Jan Baxant poděkoval všem, kteří se na obnově kostela podíleli.

Slavnosti se účastnila nejen část obyvatel Dlažkovic, ale též lidé z nedalekých Třebenic, Podsedic, Lovosic a další pozvaní hosté. Mši svatou koncelebrovali administrátor exc. in spiritualibus Římskokatolické farnosti v Dlažkovicích R.D. Tomasz Dziedzic, děkan Římskokatolické farnosti - děkanství v Všech Svatých v Litoměřicích a okrskový vikář J.M. can. ICLic. Józef Szeliga, administrátor Římskokatolické farnosti v Budyni nad Ohří R.D. Mikuláš Uličný a P. Rodryg Albin z diecéze Legnica (Polsko). Liturgii doprovodil pěvecký sbor

lovosického gymnázia pod vedením Pavly Linkové.

Rekonstrukcí kostela sv. Václava v Dlažkovicích byla dovršena základní obnova zdejšího církevního areálu, tvořeného kostelem, zvonici a farou. Je až symbolické, že se tak stalo formálně úsilím tří různých vlastníků, neboť kostel je vlastnictvím farnosti, zvonice několik málo let ve vlastnictví obce a fara je vlastněna fyzickou osobou. Společný zájem na zachování této památky a malebné části obce tak všechny vlastníky těchto staveb spojil a výsledkem se po několika málo letech skutečně dostavil. Po půl roce jsou zde nyní opět obnoveny bohoslužby - probíhat budou jednou za 14 dní, vždy v sobotu od 14.30 hodin. Zdejší zvony před každou mši svatou a v nedělní poledne rozezní místní zvonici, tj. malá skupinka z řad místních obyvatel.

Pokud se farnosti podaří získat další dotaci, bude možné obnovit v kostele nástěnné malby, restaurovat obrazy, oltáře, mobiliář a obnovit varhany.

Jana Michálková

Slavnost posvěcení kostela sv. Mikuláše v Lounech

Za účasti sídelního kanovníka svatoštěpánské kapituly Martina Davidka se v neděli 15. září 2013 konala v Lounech slavnost posvěcení kostela sv. Mikuláše. Při mši svaté byly do oltářního kamene vloženy ostatky mučedníka sv. Firmina. Autentiku, tj. listinu prokazující



pravost svatého ostatku, podepsal a relikvář, v němž je ostatek uložen, zapečetil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Relikviář zhotovila zlatnice a restaurátorka Jana Krejčová z Turnova. U příležitosti této ojedinělé události zaznělo České mešní ordinárium pro smíšený sbor s doprovodem varhan od Jiřího Břízy v provedení lounského chrámového sboru.

Slavnost posvěcení kostela sv. Mikuláše je připomínána ve svátek Povýšení sv. Kříže (14. září), kterému byl původně chrám do 80. let 14. století zasvěcen. Vždy v neděli k tomuto svátku nejbližší slaví lounské farní společenství den, kdy začal

tento chrám sloužit Božimu lidu.

Jana Michálková

Děkanský kostel v Chomutově získal ostatek sv. Zdislavy

Jeden z ostatků sv. Zdislavy, hlavní patronky litoměřické diecéze, je od neděle 29. září 2013 uložen na oltáři sv. Anny v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chomutově. Relikviář se svatým ostatkem a autentikou získal děkanský kostel od litoměřického biskupa. Věřící v Chomutově mohli naši světici uctít při nedělní mši svaté, součástí bohoslužby byly litanie ke sv. Zdislavě.

K radosti poutníků byla sv. Zdislava přítomna v sobotu 21. září 2013 pěší smírné pouti, která se každoročně koná na památku R.D. MUDr. Ladislava Kubička, katolického kněze, zavražděného před devíti lety na faře v Třebenicích na Litoměřicku. Ostatek sv. Zdislavy tu při sobě měl administrátor Římskokatolické farnosti - děkanství Chomutov R.D. Mgr. Alois Heger. Již podesáté šli poutníci, z nichž nejvíce jich přijelo právě z Chomutova (z padesáti čtyř putujících bylo sedm z Chomutova), od hrobu otce Ladislava z Kunštátu na Moravě do Sloupu na Moravě k P. Marii Bolestné, kde mši svatou sloužili kanovník litoměřické katedrální kapituly ICLic. Martin Davídek a R.D. Alois Heger.

Jana Michálková

Žehnání zvonů na Děčínku

Děčínsko je od září bohatší o pět nových zvonů (!). Postupně se rozezněly v kostelích v Srbské Kamenici, Malé Bukovině a Jetřichovicích.

V Srbské Kamenici byly dva nové zvony požehnány při slavnosti, která se konala v sobotu 21. září 2013 a byla spojena se svatováclavskou mši svatou a setkáním zdejších německých rodáků. O týden později, v sobotu 28. září 2013, byly v dopoledních hodinách v Malé Bukovině během svatováclavské pouti požehnány také dva nové zvony a odpoledne i nový zvon v Jetřichovicích.

Jeden z nových zvonů v Srbské Kamenici je zasvěcen sv. Josefu (patronu umírajících), druhý sv. Ignáci z Loyoly (patronu přifařené obce Všemyly). V neděli a o svátcích tedy budou ze zvonice kostela sv. Václava v Srbské Kamenici vyzvánět tyto zvony: Svatý Václav - z roku 2003 (tón gis 1, hmotnost 712 kg), Panna Maria - historický zvon ze 17. století, původní, který ve věži po 2. světové válce zůstal (tón h 1,

hmotnost zhruba 340 kg), Srdec Ježíšovo - odlitý v roce 2003 (tón cis 2, 278 kg). A nově zvony: Svatý Josef (tón fis 2, 135 kg), Svatý Ignác (tón e 2, 210 kg) a Panna Maria Královna - zvon ze 17. století (tón gis 2, hmotnost cca 120 kg). Samostatně bude vyzvánět sanktusový zvon z roku 1909 v malé věžičce.



V Malé Bukovině je jeden nový zvon zasvěcen sv. apoštolům (tón f 1, 984 kg) a druhý Panně Marii (tón d 2, 232 kg). Oba doplní ve zvonici zdejšího kostela sv. Václava dva stávající zvony, které farnost pořídila díky darům obce, Česko-německého fondu budoucnosti, německých rodáků a místních obyvatel v roce 2004. Tyto zvony jsou zasvěcené sv. Václavu - 478 kg (tón a 1) a sv. Janu Nepomuckému - 289 kg (tón c 2). Je pozoruhodné, že všechny zvony ulila zvonařská dílna Rudolfa Pernera v německém Passau, která tento měsíc ukončila po více než 400 letech svoji zvonařskou činnost.

Nový zvon pro jetřichovický kostel nese jméno Svatý Prokop (tón e 2, 299 kg). Jetřichovickou farnost tvoří obce Jetřichovice, Vysoká Lípa a Rynartice. Přifařené obce mají v kostele zasvěceny boční oltáře. Tento zvon je zvonem přifařené obce Rynartice, které je sv. Prokop patronem. V roce 2007 byl do zvonice zavěšen zvon sv. Anny, patronky Vysoké Lípy, který má tón c 2 a hmotnost 374 kg. Největším zvonem ve zvonici je 500 let starý zvon, pocházející z některého ze zrušených kostelů v Litoměřicích (byl sem převezen za josefínských reforem v 80. letech 18. století), ten je zasvěcen sv. Janu Nepomuckému, jeho tón je a 1 a hmotnost přibližně 800 kg.

Mgr. Marcel Hrubý,
správce farností (kráceno)

Mariánské zastavení

V Malostranské ulici v Dolní Smržovce v blízkosti železničního přejezdu stál netypický památník s obrázkem Panny Marie s dítětem. Pod obrázkem byl český nápis „O, Matko uzdravení nemocných, pros za nás“. Památník byl v roce 2008 značně zdevastovaný, obrázek odcizen, celkový stav byl velmi špatný.

Přesné datum vzniku památky se nepodařilo zjistit. Jeho existence není uvedena v soupisu památek smržovské farnosti, který vypracoval farář Wendler v letech 1947-1948 ve Smržovce z roku 1948, ani v katastrálních podkladech z let 1843 a 1885. Vzhledem k tomu, že pod obrázkem Panny Marie byl uveden český text, předpokládáme její vznik v letech 1918-1938 (před tímto datem byly památky popisovány německy).

V roce 2008 zahrnuli členové Občanského sdružení Michael opravu mariánského zastavení do seznamu drobných regionálních památek na první místo a snažili se až do roku 2010 vlastními silami odstranit alespoň nejhorší nánosy nevhodných laků a pak zajistit odborné zrestaurování. Bohužel přes velkou snahu a na základě porady s odbornými restaurátory jsme museli práce přerušit a z nedostatku finančních prostředků ukončit.

V březnu roku 2012 jsme proto požádali Nadaci Občanského fóra (OF) o poskytnutí grantu na tento projekt a v listopadu 2012 jsme obdrželi kladnou odpověď. Nadace OF poskytla příspěvek ve výši 76 procent veškerých nákladů, zbývajících částku jsme zajistili z vlastních prostředků.

Restaurátorské práce podle schváleného rozpočtu provedla ve svém ateliéru Vanesa Trostová, restaurátorka a kamenosochařka z Bílého Potoka, v období od dubna do konce června roku 2013. Přípravné práce na místě zajistili pracovníci technického oddělení města Smržovky (zpevnění základu). Úpravu okolí provedli majitelé přilehlého objektu čp. 614, paní Janoušková a pan Konečný, kteří přislíbili postavit kolem památníku nový plůtek a nadále o celý objekt pečovat.

Od začátku července stojí na svém místě památník v původní kráse, doplněný novým obrazem Panny Marie s Ježíškem, s novým kovovým závěsem na lampičku a s novou kasičkou.

Vážíme si činnosti Nadace OF, která

přispívá na drobné a zapomenuté památky a i v našem případě umožnila, že obyvatelé a návštěvníci Smržovky mohou znovu obdivovat práci našich předků přímo v přírodě. Děkujeme.

Za o.s. Michael Ing. Věra Koulová

Postel, nebo skříň?

Pamatujete si ještě tuto otázku a okolnosti jejího vzniku? V červnu letošního roku postihly některé části naší republiky povodně, a jak víte, i naše škola se aktivně zapojila

Napsali jste...

do sbírky, která měla poškozeným pomoci. Konkrétně se jednalo o Natálku, žákyni 1. třídy, která se dočasně stala žákyní 1. třídy naší školy, v době, kdy její pokojíček (a celý dům) byl zasažen povodněmi.

V současné době nám Natálka může zodpovědět otázku: „Postel, nebo skříň?“ A její odpověď zní: „Mám díky vám celý pokojíček!“

Máme velkou radost, že jsme Natálce umožnili vybavit celý dětský pokoj. Děkujeme všem, kteří se této sbírky účastnili.

Za Biskupské gymnázium, ZŠ a MŠ Bohosudov Ivana Fialová

Lední medvěd přivítal účastníky konference

Ve dnech 23. a 24. září 2013 hostil teplý hotel Payer celostátní konferenci na téma „Výchova a vzdělávání romských dětí“. Zúčastnilo se jí přes čtyřicet sociálních pracovníků a pedagogů z Ostravy, Havířova, Českých Budějovic, Plzně, Teplic a bulharské Staré Zagory. Seminář organizovaný Salesiánským střediskem Štěpána Trochty měl za cíl vyměnit si dobré zkušenosti se začleňováním romské menšiny do majoritní společnosti.



Účastníky konference přivítala na počest teplického rodáka Julia Payera česká polárnice Alexandra Bernardová. S tématem konference

je úzce spjata, sama se dříve jako teplická rodačka zapojovala do činnosti salesiánů pro romské děti.

„Máme obavy z protiromských demonstrací v některých městech,“ přiblížil smysl konference Mgr. Ladislav Nádvořník, ředitel salesiánského střediska v Teplicích, „a chceme se poučit ze zkušenosti druhých. Naším partnerům v Českých Budějovicích se například povedlo iniciovat tzv. kulatý stůl ze zástupců města, neziskových organizací, Policie ČR i dalších složek. Konkrétními kroky tak přispěli ke zklidnění situace na sídlišti Máj.“

Do konference přispěli odborníci v oblasti výchovy a vzdělávání romských dětí. Vysokoškolský pedagog Mgr. Pavel Kuchař, Ph. D., se zamýšlel nad otázkou romské integrace: „První předpoklad je, aby Romové věděli, kdo jsou a znali svou identitu. Druhý bod vyžaduje aktivní účast Romů na překonání své izolace. Nutným předpokladem k tomu je však třetí bod – aktivní vytváření podmínek ze strany vlády a majoritní společnosti.“ Jeho slova podpořila svojí sedmnáctiletou praxí v terénu v Ostravě i romistka Mgr. Iva Pellarová: „Hodnoty Romů jsou jiné, ale je možné je pochopit. Když se budeme řídit jen podle našich majoritních vzorců, nebude to fungovat.“

Účastníci hodnotili jako velmi přínosné také zkušenosti Mgr. Marie Gottfriedové, ředitelky Základní školy v Trmicích. Vyplývá z nich, že zásadní pro úspěch při výchově a vzdělávání (nejen) romských dětí je spolupráce s celou jejich rodinou. Konference byla zakončena přednáškou doc. Michala Kaplána, Th.D., ředitele Vyšší odborné školy sociálně-pedagogické a teologické JABOK v Praze. Ve svém příspěvku vyzdvihl potřebu reflektovat v sociální a pedagogické praxi i specifickou spiritua litu Romů.

Salesiánské středisko Štěpána Trochty se snaží prostřednictvím pedagogických a sociálních programů přispět k lepšímu začleňování romské menšiny v Teplicích již řadu let. Více informací o jeho činnosti je k dispozici na www.teplice.sdb.cz.

Jana Švecová, Salesiánské středisko Štěpána Trochty, Teplice

Dny důvěry v Praze: listopad 2013

Dny důvěry, ekumenické setkání mladých organizované ve spolupráci

s komunitou Taizé, se už v České republice staly tradicí. Tato tradice byla zahájena v roce 2007 setkáním ve Zlíně, v roce 2009 se Dny důvěry konaly v Brně a o dva roky později v Olomouci. Letos jsou mladí lidé ve věku 17–35 let zváni do Prahy, kde se Dny důvěry uskuteční 15.–17. listopadu v chrámu Nejsv. srdce Páně na Vinohradech.

Od pátku do neděle se účastníci zapojí do společných modliteb s meditačními zpěvy, nasloucháním Božímu slovu a modlitbou v tichu. Na programu budou biblické úvody, sdílení ve skupinkách, semináře a společné jídlo, stejně jako v Taizé. Francouzská vesnička Taizé je domovem mezinárodní ekumenické komunity, kterou založil v roce 1940 bratr Roger. Dnes tvoří komunitu více než sto bratří, katolíků i různých protestantských vyznání, z více než pětadvaceti různých národů. Od konce padesátých let dvacátého století mnoho tisíc mladých lidí z různých zemí nachází cestu do Taizé, kde se podílejí na týdenních setkáních s modlitbami a rozjímáním. Mimo to bratři z Taizé organizují malá i velká setkání, která jsou součástí „pouti důvěry na zemi“. Také Dny důvěry v Praze se zúčastní bratři z Taizé. Účastníci budou ubytováni v rodinách pražských farností a sborů. Tímto bychom na Dny důvěry rádi pozvali všechny mladé lidi z celé České republiky.

Důležitou součástí pouti důvěry je také zážitek přijetí a pohostinnosti. Přes svou jednoduchost mohou taková setkání zanechat hluboký dojem a právě gesto přijetí mladých poutníků hostitelskými rodinami bývá často nejsilnějším zážitkem celého setkání. Účastníci setkání se musí v případě zájmu zaregistrovat na internetové stránce www.dnyduvery.cz, kde najdete také bližší informace. Velice oceníme, pokud toto pozvání předáte i dalším lidem, které by setkání mohlo zajímat.

Za organizační tým Dnů důvěry Tereza Pištorová

Unikátní příležitost pro žáky

Od září školního roku 2013/2014 nabízí Biskupské gymnázium, ZŠ a MŠ Bohosudov žákům přecházejícím na další stupeň vzdělávání, tedy žáků 6. třídy ZŠ, primy a kvinty gymnázia, unikátní příležitost „naučit se učit“ prostřednictvím Feuersteinovy metody „Instrumentálního oboha-

cení“. Tato metoda akceleruje myšlení, zvyšuje výkonnost učení, učí pracovat s chybou, ale také přináší radost a především klid v práci. Více na www.ucime-se-ucit.cz.

Výuka probíhá formou kroužků ve skupině maximálně 15 žáků. Pracuje se s tzv. instrumenty, což jsou pracovní listy, které jsou smysluplně sestaveny světově uznávaným pedagogem a psychologem profesorem Reuvenem Feuersteinem do sborů - instrumentů. Tyto listy byly vyzkoušeny na stovkách zahraničních škol a projevíly se jako vysoce efektivní z hlediska sledovaných cílů. V Čechách je BG, ZŠ a MŠ Bohosudov jednou z prvních škol na severu, která se touto metodou začala zabývat.

Mgr. Bc. Jana Pucharová, Biskupské gymnázium, ZŠ a MŠ Bohosudov

Biřmování v Mnichově Hradišti

V neděli 13. října 2013 si věřící mnichovohradištské farnosti připomněli svátek Panny Marie Růžencové při slavnostní mši svaté, kterou celebuloval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant společně se správcem farnosti P. P. Machem a P. C. Johnem.

Na začátku bohoslužby pozdravil pan biskup všechny věřící, kteří do posledního místa zaplnili krásně květinami vyzdobený kostel, i sestru farářku církve Československé husitské Kateřinu Havelkovou.

Tato nedělní bohoslužba měla pro všechny přítomné mimořádný duchovní význam. Byla při ní udělena

**Biřmování v Lovosicích**

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant udělil v neděli 20. října 2013 v děkanském kostele sv. Václava v Lovosicích svátost biřmování dvěma kandidátkám na biřmování. Foto Jaroslav Veselka

svátost biřmování 15 věřícím, mladým i dříve narozeným, a to nejen ze zdejší farnosti, ale i z farností okolních.

Celý rok se biřmovanci pod vedením P. P. Macha scházeli na faře v Mnichově Hradišti a připravovali na tento krásný okamžik.

Po osobním představení všech biřmovanců, sdělení biřmovacího jména a obnově křestních závazků za přítomnosti jejich kmotrů a kmoter udělil jim Mons. Jan Baxant při této mši svaté svátost biřmování.

Na závěr poděkovali biřmovanci svému biskupovi za jeho návštěvu i udělenou svátost, farář P. Machovi za celoroční přípravu a sestře farářce za krásné duchovní slovo.

Zakončení slavnostní neděle proběhlo při přátelském posezení na faře v Mnichově Hradišti.

Manželé Pálkovi, Mnichovo Hradiště



Povodně 2013

Koncem května 2013 zasáhly velké území Čech silné srážky a neminuly ani litoměřickou diecézí. Hladiny řek postupně stoupaly a 3. června již bylo všem jasné, že se blíží povodeň, nikdo však nepočítal s tím, že bezmála dosáhne podoby z roku 2002.

Povodňové škody jsou odhadovány v řádu miliard korun, několik tisíc lidí muselo být evakuováno, v důsledku povodní přišlo o život jedenáct lidí.

Situace v litoměřické diecézi

V litoměřické diecézi zasáhla povodeň především sídla v povodí Labe od Mělníku po Děčín až k hranicím s Německem. Hlavní povodní to však neskončilo. Následovalo několik menších „bleskových“ povodní ve Frýdlantském výběžku, v okolí Pšovky na Mělnicku a na Žatecku.



Povodeň 2013 – Lovosice

Podle odhadů Diecézní charity (DCH) Litoměřice bylo zasaženo

okolo 1 200 domácností. Významné škody byly způsobeny také na veřejné infrastruktuře.

V litoměřické diecézi byl vyhlášen stav nouze a nařízena evakuace obyvatel.

DCH Litoměřice čerpá zkušenosti z povodní od roku 2000, proto se hned od počátku ujala koordinace charitní povodňové pomoci v rámci celé litoměřické diecéze. Svou pomoc domlouvala rovněž s dalšími nestátními neziskovými organizacemi, kterými byly Český červený kříž, ADRA, Diakonie ČCE, Potravinová banka, Naděje, Člověk v tísni, ale velmi dobrá spolupráce byla také s městem Litoměřice. Díky jednotlivým oblastním a farním charitám mohla pohotově pomoci a stále pomáhá přímo v místech postižených povodní.

První pomoc

Charita pohotově zareagovala již v první fázi povodňové pomoci, a to evakuací postižených obyvatel. V evakuačních centrech, kterými byly Domov na Dómském pahorku, provozovaný Farní charitou Litoměřice, Diecézní dům kardinála Trochty a Azylový dům Samaritán Oblastní charity Ústí nad Labem, zajistila přechodné ubytování 191 lidem. Mezi evakuovanými v Domově na Dómském pahorku bylo také 41 klientů z Domova se zvláštním režimem z Terezína. Podle slov jedné z klientek byli maximálně spokojeni. Evakuace trvala deset dní a soužití stálých obyvatel Domova s evakuovanými bylo příkladné.

„Hosté se účastnili všech běžných aktivit Domova včetně kulturního programu a samozřejmě stravování. Ani místní obyvatelé si nestěžovali. Jeden pán mi dokonce řekl, že si u oběda s klientkou z Terezína hezky popovídal,“ sdělil Pavel Szymanski, vedoucí charitních evakuačních středisek v Litoměřicích.

K pobytu v Domově na Dómském pahorku se vyjádřili také evakuovaní manželé: „V Mlékojedech bydlíme už 50 let. V roce 2002 nám voda vzala vše, ale podařilo se nám celý dům zrekonstruovat. Manžel v té době přišel díky infekci z vody o nohu. Teď už asi opravu domu nezahládneme.“



Evakuační místnost v Domově na Dómském pahorku

Pravidelně k nám chodí sestřička z Charitní ošetřovatelské služby, díky které jsme také tady. Nevím, kam bychom šli, vytopený je i náš syn. Tady nám nic neschází, všichni jsou zde strašně milí a ochotní.“

Humanitární sklad

Od počátku povodní provozovala DCH Litoměřice sklad humanitární pomoci, k čemuž využila nabídnuté prostory kostela sv. Ludmily v Litoměřicích. Zde se shromažďoval veškerý materiál, který by mohli zatopení potřebovat nejen k odklizení následků povodní, ale také v průběhu evakuace. První prostředky nakoupila Charita z vlastních zdrojů, již v prvních dnech se ale hlásili firmy a soukromí dárci, kteří ochotně dováželi potřebný materiál přímo do skladu. Do pomoci se zapojily také nezatopené obce a charity v rámci celé České republiky, které vyhlásily sbírky materiální pomoci. Oblastní charita Most zajistila dary od společností Korunní, s.r.o., Kofola, a.s., Tron, a.s., Billa, s.r.o., Vše za 39 Kč, s.r.o., Anglo česká, s.r.o., Ontex CZ s.r.o., Dopravního podniku měst Mostu a Litvínova, a.s., městských úřadů Jirkova a Litvínova a magistrátů města Mostu a Chomutova. Pomohli také občané měst Osek, Most,

Litvínov, Jirkov, Chomutov a také farnosti litoměřické diecéze. Menší sklady pak provozovaly charity v Ústí nad Labem a Lovosicích, šaty poskytl zatopeným občanům charitní šatník DCH Litoměřice. Celkem se prostřednictvím skladů rozdalo materiál za šest milionů korun. Velkou pomocí byly také vysoušeče, kterých Diecézní charita poskytla celkem 159, dále elektrocentrála, dva vysokotlaké čističe a pět průmyslových vysavačů bahna.

Humanitární sklad využívali jak obyvatelé z Litoměřic a okolních zatopených obcí, tak ostatní pomáhající neziskové organizace a oblastní a farní charity v litoměřické diecézi.

Dobrovolníci k nezaplacení

K poklesu hladiny Labe, po kulminaci v Ústí nad Labem 6. června, docházelo velmi pomalu, následně práce na celém území litoměřické diecéze tedy mohly být započaty až v neděli 9. června. Po opadnutí vody pokračovala charitní pomoc



Sklad humanitární pomoci – kostel sv. Ludmily v Litoměřicích

ředevším díky dobrovolníkům. Prostřednictvím Charity se jich do pomoci zapojilo 44, a to jak v provozu humanitárního skladu, tak především úklidem domácností, kde působili zejména dobrovolníci z moravských charit, ale pomoc nabídli také kněží nejen z litoměřické diecéze. V průběhu týdne pomohli celkem 39 rodinám.

Pomoc dobrovolníků přijali zatopení obyvatelé s vděčností: „Už jsme nevěřili, že by nám někdo mohl pomoci. Byli jsme opravdu na dně a najednou se objevili v okně. Jejich pomoc je k nezaplacení. Nejen že odvedli neu-



Dobrovolníci – Charita Zábřeh

věřitelný kus práce, ale podpořili nás také psychicky,“ uvedla vytopená paní z Želetické ulice.

Veronika Vedejová, koordinátorka dobrovolníků v litoměřické diecézi, dodala: „Jsou to skuteční profe-

sociální situaci. V rámci litoměřické diecéze plánuje pomoci přibližně 400 domácnostem, do kterých poputuje celkem 16 milionů korun. Prostřednictvím sociálních šetření rozděljuje finanční příspěvky, o jejichž výši rozhoduje povodňová komise, která se pravidelně schází v budově DCH Litoměřice. Příspěvek ve výši od 20 tisíc do 100 tisíc korun (podle míry postižení) pak slouží k obnově domácnosti poničené povodní. K poslednímu dni měsíce září bylo rozděleno již 6 180 tisíc korun. Zbývající prostředky poputují do domácností nejpozději do konce roku 2013.

Největší podíl na finanční pomoci má německá Charita Deutsche Caritasverband, která na povodňovou pomoc v rámci litoměřické diecéze věnovala 500 tisíc eur. Také dárci z České republiky přispěli významnou částkou 4 300 tisíc korun a farnosti litoměřické diecéze zaslaly na účet Charity dalších 500 tisíc korun. Sympatické bylo rovněž gesto Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích, který na povodňovou pomoc Charity věnoval 3 608 Kč. Jednalo se o polovinu z výtěžku benefičního koncertu, původně určeného na podporu vlastního provozu Hospice.

Obnova domácnosti nestačí

Zajistit důstojné bydlení je důležité, charitní pomoc tím ale nekončí. Všechny fázemi pomoci se neodlučitelně prolíná také pomoc psychosociální. Cílem Charity je aktivně vyhledávat osoby, které se v důsledku povodní ocitly v zátěžové životní situaci a nezvládají ji sami řešit. Psychosociální

Rozdělení charitní povodňové pomoci – na koho se můžete obrátit

Charita	Území	Kontaktní osoba	Kontakt
Farní charita Česká Lípa	Mělnicko až po Štětí, oblast Frýdlantského výběžku	Bc. Jiří Gottlieb	774 116 412, medializace@fchl.cz
Oblastní charita Česká Kamenice	Děčínsko	Štěpánka Kecková	732 510 068, kamenice@dchltn.cz
Oblastní charita Ústí nad Labem	Ústecko	Lenka Křištofová	731 402 481
Farní charita Lovosice	Lovosicko a okolí	Dagmar Lendelová	731 557 638, terenniprace@centrum.cz
Diecézní charita Litoměřice/ Farní charita Litoměřice	Litoměřicko	Bc. Jana Lutišánová	416 531 346, jana.lutisanova@dchltn.cz

pracovníci prostřednictvím vhodných technik z oblasti komunikace, psychologie, terapie a krizové intervence podporují osoby v překonání takové situace.

Součástí psychosociální pomoci je i poskytování odborného poradenství ve smyslu zákona o sociálních službách, doprovázení klientů na úřady, jednání, zprostředkování služeb a obdobné aktivity. Charitní pracovníci poskytli psychosociální pomoc v rámci povodní již více než 100 lidem, z toho deseti ji poskytují dlouhodobě. Postižení lidé se mohli v rámci povodní obracet také na linku duchovní podpory, kterou ve spolupráci s Charitou provozovali kněží litoměřické diecéze.

Vždy je co zdokonalovat

Povodně vždy byly, jsou a budou velkou zátěží jak pro samotné oběti, tak pro ty, kteří se zapojují do pomoci. Zároveň však přinášejí spoustu nových zkušeností a podnětů k zefektivnění práce. Významnou součástí povodňové pomoci Charity byla práce dobrovolníků, které vyslala

moravská Charita. Jednalo se o odborný tým proškolených a velmi zkušených lidí se špičkovým vybavením a bohatými zkušenostmi nejen z oblasti odklizení následků povodní, ale také psychosociální pomoci.

Tato zkušenost vedla DCH Litoměřice k sestavení podobného týmu, který bude zasahovat při mimořádných událostech. V současné době shání lidi, kteří budou ochotni v případě mimořádných událostí věnovat

svůj čas na pomoc postiženým lidem. Těmto lidem Charita zajistí školení, očkování, veškeré vybavení a v případě povolání do služby také stravu a ubytování. „Takový člen týmu by měl být domluven se zaměstnavatelem, že v případě povodní či jiné mimořádné události bude uvolněn na jeden až deset dní. Délku pomoci ponecháme na samotném dobrovolníkovi,“ vysvětluje Roman Striženeček, koordinátor charitní povodňové pomoci v litoměřické diecézi.

Poděkování

Jménem Diecézní charity Litoměřice, které jste dali svou důvěru, bych ráda

poděkovala každému, kdo se zapojil do pomoci při odstraňování následků ničivé povodně v červnu roku 2013, a to jak finančně, materiálně, tak i vlastníma rukama. Potěšila mě obrovská vlna solidarity, která se prolínala všemi fázemi charitní pomoci. Na Charitu se s nabídkou pomáhat obracely soukromé osoby, firmy, farnosti, ale také ostatní charity. Velký dík patří německé Charitě Deutsche Caritasverband, která na povodňovou pomoc naší Charity věnovala pět set tisíc eur. Díky této pomoci může mimo jiné vzniknout specializovaný dobrovolnický tým, vyškolený na pomoc při mimořádných událostech.

Každé pomoci si upřímně vážíme a vítáme veškeré náměty a připomínky, které v budoucnu pomohou charitní služby při mimořádných událostech zdokonalit.

S díky a přáním Božího požehnání
Růžena Kavková,
ředitelka Diecézní charity Litoměřice

Jak to vidí dobrovolník

Ráda bych se podělila o malé postřehy z „dobrovolničení“ v době povodní v kostele sv. Ludmily v Litoměřicích.

Tento kostel patří mezi mé velmi oblíbené. Vždy v čase Noci kostelů zde držím „službu“ a letos tomu nebylo jinak. Vzhledem k tomu, že se kostel příliš nevyužívá, zarazilo mě, když byl 4. června odpoledne otevřen a dovnitř vcházela skupina lidí. Jak jsem záhy zjistila, byli to pracovníci Diecézní charity Litoměřice. Sdělili mi, že kostel bude sloužit jako sklad humanitární pomoci pro lidi postižené povodní. Bydlím a pracuji poblíž, proto jsem nabídla své služby. A práce? Na obchod jsem pověřila

ceduli: Jsem naproti v kostele! Okamžitě mi byly nápomocny mé kamarádky a známé. Byl to úplný koncert, jak jsme si každá našla to správné místo a úlohu dle svých možností a povah. Ihned jsme si padly do noty s Adélkou Trochtovou, Veronikou Vedejovou i panem Strižencem a spolupráce se jen vylaďovala a zdokonalovala.

Kdo by se chtěl stát ve výjimečných situacích členem povodňového týmu (muž i žena), je starší 18 let, chce získat nové zkušenosti a zároveň předat ty své pro lepší pomoc obyvatelům Litoměřic, může se hlásit v Dobrovolnickém centru Diecézní charity Litoměřice:

dobrovolnici@dchltm.cz,
nebo na telefonech: 734 435 168
a 416 531 361.

Tak silné emotivní pocity, když si lidé přicházeli pro pomoc, se leckdy nedaly srovnat s dojemnými chvílemi při přijímání podpory a pomoci od lidí, kteří cítili potřebu pomoci a dávali maximum toho, čeho byli schopni, a kolikrát opravdu z mála.

Myslím, že mohu za nás za všechny potvrdit skvělé pocity lidí, kteří nečekají se založenými rukama, ale přiloží ruku k dílu. Znovu jsem si uvědomila, jak důležité a krásné je pomáhat, být užitečný a jak práce a pomoc druhým povznáší a dělá radost i nám samotným.

Díky Pavlo Hampton, Štěpánko Piskláková, Štěpánko Hauptmanová, Zlatko Budajová, Vojto Gregore, Lenko, Adélko, Petro. Díky všem i pracovníkům Charity v celé republice a hlavně velké díky vám všem, co jste do sbírky přispěli.

Marie Mazancová, Litoměřice



Cena Charity, zleva: prezident CHČR, biskup Pavel Posád; ředitelka DCH Litoměřice, Růžena Kavková; oceněná, Brigita Janovská; ředitelka OCH Most, Mgr. Eva Čenkovičová; pracovník OCH Most, Kristián Drapák

Den Charity

Na přelomu měsíce září a října oslavily charity v celé České republice již podesáté Den Charity.

Den Charity se koná podle místních podmínek kolem svátku sv. Vincence z Pauly (27. září), patrona charitních zařízení. Oslava Dne Charity není spojena s žádnou finanční sbírkou, naopak. Charity se touto kampaní snaží představit veřejnosti své služby a nabídnout lidem vzájemná setkávání a různé kulturní zážitky. Každá z charit pojala Den po svém. Podle svých možností pořádají dny otevřených dveří, aktivity pro děti, soutěže, výstavy nebo kulturní vystoupení. Často nezapomínají ani na drobné občerstvení, kterým zájemcům o charitní služby návštěvu zpestří.

V rámci Dne Charity je od roku 2008 také předávána Cena Charity ČR, která je udělena zasloužilým pracovníkům či dobrovolníkům za rozvoj charitního díla. Letos toto ocenění za svoji obětavou práci, příkladné činy či dlouhodobou podporu některé z místních Charit obdrželo z rukou prezidenta Charity ČR biskupa Pavla Posáda a ředitele Charity ČR Lukáše Curyla celkem devět zaměstnanců a dobrovolníků.

V rámci litoměřické diecéze získala ocenění paní Brigita Janovská, dobrovolnice Oblastní charity Most, která vytvořila a již dvanáct let aktivně udržuje a realizuje více než deset partnerských přeshraničních vztahů především v Sasku a Bavorsku. Působí zároveň jako překladatelka, ale stejnou měrou i jako organizátorka mnohých setkání, seminářů, společných projektů německých a českých partnerů, a to jak uživatelů charitních sociálních služeb, tak zaměstnanců.

Nová budova Charity

V průběhu července 2013 se Diecézní charita Litoměřice přestěhovala z Dómského náměstí v Litoměřicích do ulice Kosmonautů 2022, rovněž v Litoměřicích. Slavnostní otevření nové budovy proběhlo 25. října. Mši svatou v kostele Všech svatých v Litoměřicích celebroidal Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický. Následovala prohlídka budovy a požehnání nových prostor Charity. Na slavnostním otevření nechyběli ani hosté z Německa, díky kterým mohla Diecézní charita Litoměřice opravu stávající budovy uskutečnit.

Připravila Edith Kroupová,
DCH Litoměřice

Prospěšné partnerství

Z partnerské spolupráce Oblastní charity Most a Lidové solidarity Freiberg vzešel loni započatý projekt Nový sociální atlas Euroregionu Krušnohoří, který byl díky dobré spolupráci česko-německého projektového týmu doveden do úspěšného konce.

S podporou Evropského fondu pro regionální rozvoj, programu Cíl 3 vznikl novelizovaný praktický průvodce prostředím sociálních služeb v česko-saském příhraničí. Tento dvojjazyčný produkt, který umožní nahlédnout do kompletní nabídky sociálních služeb, rejstříku jejich poskytovatelů i legislativy na české i německé straně euroregionu s možností navázat kontakty a využít nabídku v širokém měřítku vůbec, byl k odbornému posouzení představen na závěrečném workshopu, který se konal začátkem září v saském krušnohorském Memmendorfu.



Odborná bilaterální komise Euroregionu Krušnohoří byla s výsledkem projektu spokojena, takže se po závěrečných korekturách mohla česká i německá veřejnost v říjnu letošního roku se sociálním atlasem seznámit. Umístěný bude na webových stránkách Euroregionu Krušnohoří a seřazen podle obcí a měst i podle služeb. Uživatelé sociálních služeb či zájemci o kontakty v této oblasti budou moci vybírat ze dvou tisíc sociálních zařízení. Součástí projektu je také tištěný dvojjazyčný informativní leták.

Toto letos šestileté partnerství obou organizací, které nabídlo již mnoho prospěšných akcí pro celé věkové spektrum našich klientů i odbornou výměnu zkušeností zaměstnanců, pokračovalo navazujícím odborným seminářem.

V německém Leubsdorfu se sešli odborní pracovníci obou organizací, aby vyslechli přednášky, absolvovali odborné exkurze a vedli diskuse na téma Dětská zařízení neziskových organizací. Z české strany se jednalo o dvacet účastníků z charitních zařízení z Mostu, Litvínova, Oseka a Duchcova, kteří pracují s dětmi a rodinami a nové zkušenosti pro svou praxi velmi uvítali.

Brigita Janovská



NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Benedikt XVI.: Jste nadějí církve (I. a II. díl)

Setkávání Benedikta XVI. s mladými lidmi

První díl mapuje průběh SDM, druhý díl přináší výběr z promluvy k mládeži a stěžejní projevy o mládeži. Každá promluva je zakončena otázkami „pro život“.

Váz., 344 a 232 str., v prodeji oba díly společně, 288 Kč

Kdo je papež František? (DVD)

Dokument o životní cestě a postojích papeže Františka s dosud nezveřejněnými záběry z jeho působení v Argentině. O svém pohledu na J. M. Bergoglia hovoří představitelé Tovaryšstva Ježíšova, univerzitní profesori, biskupové a novináři.

Český dabing, 44 minut, 199 Kč

Oficiální portrét papeže Františka s jeho podpisem a znakem

Lamino, formát 20 x 30 cm, 30 Kč

Vánoční příběh očima oslíka (DVD)

Příběh o malém Ježíši je podán očima oslíka a volka, kteří přihlíželi jeho narození a dělají vše pro to, aby děťátko ochránili. Filmové vyprávění zůstává věrně biblické verzi.

Animovaný film, český a anglický dabing, 46 min, 199 Kč

Miloš Szabo

Žít podle Bible podruhé s Janem

Druhý díl nedělních zamýšlení kněze, známého i posluchačům Doteků víry na Radiožurnálu.

Pevná vazba, 400 str., 235 Kč

Již vyšlo:

Žít podle Bible poprvé s Matoušem

Pevná vazba, 360 str., 190 Kč

Spes vitae

Duchovní vitaminy

Originální krabička na závěr Roku víry. Obsahuje kříž, desítek růžence a „přibalový leták“ s texty modliteb a vysvětlením základních bodů života z víry. To vše doloženo citacemi z Písma a z katechismu ve formě klasického návodu k použití léků.

Nyní také v karmelitánských knihkupectvích, celý komplet: 55 Kč

Nakladatelství Paulinky si dovoluje upozornit, že ještě stále jsou k zakoupení: Liturgický kalendář 2014 (48 Kč), Kapesní diář 2014 (88 Kč) a Velký diář 2014 (200 Kč).
Žádejte je u vašich knihkupců nebo přímo u nás.

Pozvánky

Rumburk, stálá výstava o křížových cestách Šlukovska

Ambit rumburské Lorety, úterý až sobota 9.00 – 16.00 hodin. Česko-německá výstava „Křížové cesty Šlukovska / Kreuzwege im Schluckenauer Gebiet“ je od začátku letošního roku nastalo vystavena v Loreti v Rumburku. Připomíná christologická poutní místa ve Šlukovském výběžku, spjatá s příběhem o odsouzení a ukřižování Ježíše Krista. Příběhy 14 křížových cest, vybudovaných v průběhu 18. až 20. století ve Šlukovském výběžku, doplňují aktuální a dobové fotografie a situační plány.

Raspnava, 1. 11. 2013, Nikodémova noc

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma svatého, tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. www.nikodemovnoc.cz, www.mcdco.cz

Doksany, 1. 11. 2013, první pátek v poutním kostele

Kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se koná poutě s eucharistickým průvodem. Úmyslem těchto poutí je vyprositi si nové a svaté kněze, řeholníky a řeholnice. V 19.30 hodin modlitba svatého růžence, dále mše svatá a po ní eucharistický průvod. Při všech poutích na první pátek lze v Roce víry získat v Doksanech plnomocné odpustky.

Horní Police, 2. 11. 2013, poutní mše svatá

Arcidiecénský poutní kostel Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin. Vždy první sobotu v měsíci.

Sněžná u Krásné Lipy, 2. 11. 2013, poutní mše svatá

Poutní kostel Panny Marie Sněžné, 17.00 hodin. Každou první sobotu v měsíci. Kapli nechal postavit v letech 1732-1734 obchodník Johann Christof Liebsch s manželkou Annou Marií. Tradice poutního místa byla založena v roce 1738 poté, co papež Klement XII. udělil kapli odpustky o svátku Panny Marie Sněžné (5. srpna).

Český Dub, 2. 11. 2013, vzpomínka na Dr. Tomáše Edela

Hřbitov v Českém Dubu, 14.30 hodin, vzpomínka na Dr. Tomáše Edela. Kostel sv. Ducha, 15.30 hodin, slovo o románském kříži, 16.00 hodin rekviem za Tomáše Edela (celebruje R.D. Miroslav Maňásek), 16.45 hodin Přemysl Kšica - varhanní koncert. Slavnost se koná na památku dlouholetého ředitele Podještědského muzea a připomíná jeden z jeho legendárních objevů – románský ostatkový kříž, od jehož nalezení letos uplynulo deset let. Při této příležitosti bude vystavena replika tohoto kříže. www.dubaci.cz

Teplice, 2. 11. 2013, fatimský apoštolát

Kostel sv. Jana Křtitele, 15.00 hodin.

Litoměřice, 3., 10., 17. a 24. 11. 2013, kanovnícké nešpory

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Litoměřice, 5. 11. 2013, rekviem za zemřelé členy kapituly

Katedrála sv. Štěpána, 10.00 hodin. Kanovníci litoměřické katedrální kapituly budou sloužit rekviem za všechny zemřelé členy kapituly.

Litoměřice, 6. 11. 2013, setkání pastoračních asistentů

Diecézní dům kardinála Trochty (Komenského 4). Program: 10.00 hodin mše svatá v kapli DDKT, v 11.00 hodin formační přednáška a diskuse, ve 13.00 hodin oběd, ve 14.30 hodin závěr.

Hejnice, 8. 11. 2013, svatohubertské slavnosti

Bazilika Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin. Pasování adeptů myslivosti, posvěcení darů. Program svatohubertských slavností začíná již od 8.30 hodin, více na www.mcdco.cz

Doksany, 8. – 10. 11. 2013, duchovní obnova pro dívky od 17 do 30 let

Kláster sester premonstrátek, 8. – 10. 11. 2013. Duchovní obnova doprovázená P. Mikulášem Selvekem O.Praem, téma: „Vím, komu jsem uvěřil...“ (!?) (1 Tim 1,12) Program začíná 8. 11. v 17.00 hodin mši svatou, končí 10. 11. po obědě. S sebou: Písmo svaté, případně breviář, zápisník, psací potřeby - a hlavně hodné ochoty naslouchat Pánu. Mezi osobními věcmi mějte i teplejší oblečení, teplejší přezutí, spacák bude vítán... Přihlášky nejpozději do 3. listopadu. Cena za pobyt: dle uvážení a možnosti jednotlivců. Příjezd v pátek (14.00 – 16.00 hodin) do kláštera, nebo až na mši svatou (17.00 hodin) přímo do kostela. Ke kostelu se přichází od autobusové zastávky přímo hlavní branou. Do části kláštera obývané sestrami premonstrátkami se přichází od silnice na Brozany (vlevo, mezi oplotěným pozemkem ke klášterní budově). Kontakt: www.klasterdoksany.cz, tel: 416 861 197, e-mail: sorores.opraem@cbox.cz

Litoměřice, 10. 11. 2013, svátek sv. Martina

Katedrála sv. Štěpána, 17.30 hodin. Tradiční oslava svátku sv. Martina (11. 11.). V neděli 10. 11. v 17.00 hodin vyjde lampionový průvod od Městské knihovny v Litoměřicích (Mírové náměstí), u katedrály sv. Štěpána na Dómském náměstí setkání se sv. Martinem (přijede na bílém koni), následovat bude krátká pobožnost v katedrále.

Liběšice u Žatce, 10. 11. 2013, svatomartinské hody

Kostel sv. Martina. Svatomartinské hody, program: 10.00 hodin mše svatá, 11.30 hodin svatomartinský průvod, 12.00 hodin hody v areálu fary, 15.00 hodin svátostné požehnání v kostele sv. Martina.

Mariánské Radčice, 13. 11. 2013, poutní mše svatá

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci se koná poutě po obnovené poutní cestě z blízkého Oseka do Mariánských Radčic: sraz zájemců je ve 14.00 hodin před bývalým priorátem oseckého kláštera. Následně se v 16.00 hodin v poutním kostele v Mariánských Radčicích slaví poutní mše svatá. www.maria-ratschitz.de

Doksany, 13. 11. 2013, svatoanežské zastavení

Kláster kostel Narození Panny Marie, 18.00 hodin. Každý 13. den v měsíci. Mše svatá, modlitby za národ, za rodiny a další potřeby zúčastněných.

Praha, 22. - 24. 11. 2013, podzimní TAMMÍM

Arcibiskupský seminář v Praze zve mladé muže ve věku od 15 do 30 let na podzimní duchovní obnovu TAMMÍM, která se koná ve dnech 22. - 24. 11. 2013. Téma: Ke kořenům víry. Seminaristé českých diecézí již tradičně dvakrát do roka pořádají duchovní obnovy pro mladé muže v prostorách Arcibiskupského semináře v Praze. TAMMÍM je příležitostí pro ty, kteří chtějí vidět život

v semináři a prožít víkend v modlitbě a společných rozhovorech jak mezi sebou, tak i s bohoslovci a představenými semináře. Součástí setkání jsou i různé workshopy a setkání se zajímavými hosty. Vytváří se tak prostor pro hledání životního povolání a prohloubení osobního vztahu s Bohem. Arcibiskupský seminář, Thákurova 3, Praha 6, Metro A – stanice Dejvická; příjezd 22. 11. 2013 (15.30 – 17.20 hodin), odjezd 24. 11. 2013 (po 14. hodině); cena: příspěvek dle individuálních finančních možností. Informace a přihlášky: www.arcs.cuni.cz, www.tammim.spolco.cz (uzávěrka přihlášek je 19. 11. 2013 ve 23.59 hodin).

Chomutov, do 23. 11. 2013, výstava Josef Opitz 1890-1963

Oblastní muzeum v Chomutově (budova radnice, Náměstí 1. máje 1). Otevřena nová stálá expozice gotického a raně renesančního umění nazvaná Všem světu na útechu (Sochařství a malířství na Chomutovsku a Kadaňsku 1350-1590) a výstava Josef Opitz 1890-1963. Na výstavě spolupracovalo Freilichtmuseum Finsterau, potrvá do 23. 11. 2013. Stálá expozice i výstava jsou zpřístupněny od úterý do pátku (10.00 – 17.00 hodin) a v sobotu (9.00 – 14.00 hodin). www.muzeum-cv.net

Chomutov, 25. 11. 2013, poutní mše svatá

Kostel sv. Kateřiny, 17.00 hodin. Poutní mše svatá (sv. Kateřiny Alexandrijské, 25. 11.).

Rumburk, 26. 11. 2013, mše svatá v Loreti

Loreta Rumburk, 15.00 hodin. Mše svatá ve Sváté chýši v Rumburku se koná každé poslední úterý v měsíci.

Jablonec nad Nisou, do 23. 12. 2013, Obrazy života – Via Sacra a Žitavská postní plátna

Kostel sv. Anny. Obrazy života – Via Sacra a Žitavská postní plátna – dvě mimořádné výstavy jsou přístupné od 8. 10. 2013 do Vánoc (v této podobě do 23. 12. 2013, do konce roku 2013 pak již bez vystaveného Malého postního plátna), a to při veřejných akcích a na vyžádání v otevírací době informačního centra. Vstup volný. Otevírací doba informačního centra v Jablonci nad Nisou: po – pá 9.00 - 17.00 hodin, so 10.00 – 13.00 hodin, ne pouze v letních měsících – červenec a srpen, ve státní svátky je zavřeno.

Více pozvánek na www.dltm.cz



Křesťanské Vánoce

Zapojte se s námi do projektu Křesťanské Vánoce, jehož smyslem je přiblížit duchovní poselství křesťanských Vánoc nejširší veřejnosti. Také v letošním roce projekt svým jménem zaštítí Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický.

V loňském roce se k tomuto projektu připojilo na 160 farností a sborů z celé České republiky (22 z litoměřické diecéze), které prostřednictvím webových stránek www.KrestanskeVanoce.cz nabídly zájemcům během adventu

a Vánoc více než jeden tisíc programů. Projektu se účastní katolická církev a křesťanské církve sdružené v Ekumenické radě církví.

Programem může být např. žehnání adventních věnců, roráty, adventní duchovní obnovy, možnost pro svátost smíření, mikulášské besídky, průvody světla, adventní koncerty, půlnoční bohoslužby, bohoslužby pro děti, živý betlém, vánoční besídky, štěpánská koleda, údaje o termínech otevření kostela pro návštěvu betlémů, vánoční koncerty, jesličkové pobožnosti, žehnání vína, obnova manželských slibů, děkovné bohoslužby na silvestra, žehnání kadidla, vody a křídly, tříkrálová koleda, žehnání obydlí, přednášky a besedy. Návštěva programů je umožněna bezplatně.

Farnosti a sbory se mohou přihlašovat již od 1. října 2013 vyplněním elektronické přihlášky, kterou naleznete na www.KrestanskeVanoce.cz pod odkazem „Informace a přihlášky“. Garantem duchovního rozměru programů je příslušný duchovní správce, jenž může administrací stránek pověřit kontaktní osobu.

Připojte se k nám a umožněte lidem poznat skutečný smysl Vánoc.

Ing. Kristýna Solníčková, MBA, litoměřické biskupství



Studio Štěpán na Radiu Proglas

Na téma Varhany litoměřické diecéze bude hovořit Mgr. Raдек Rejšek, diecézní organolog.

Pořad se bude vysílat 12. listopadu 2013 od 22.00 hodin, repríza je 18. listopadu 2013 od 9.30 hodin.

Pozvánky, které pro vás připravuje redakce časopisu Zdislava, můžete slyšet také pravidelně každou středu od 14.00 hodin na Radiu Proglas v pořadu Písničky a pozvánky.

Jabok - Vyšší odborná škola sociálně pedagogická a teologická

Kvalifikační kurzy:

Pedagog - vedoucí zájmových kroužků (42 hod.). Termín: 29. 11. – 14. 12. 2013. Cena: 2 300 Kč

Kurzy dalšího vzdělávání pro pedagogy a sociální pracovníky:

21. 11. Práce se vztahy dětí ve třídě a v dětské skupině (8 hod.). Cena: 900 Kč

21. a 22. 11. Metody psychohygieny pro sebezrozvoj a praxi (8 a 7 hod.). Cena: 1 600 Kč

29. 11. Možnosti komunikace ve skupině prostřednictvím hudby, pohybu a výtvarné činnosti (8 hod.). Cena: 900 Kč

29. 11. Plánování předmětu etická výchova (7 hod.). Cena: 500 Kč

Kontakt: RNDr. Mgr. Ivana Čihánková, tel. 603 330 793, cdu@jabok.cz, www.jabok.cz/cdu

Nabídka Karmelitánského nakladatelství



Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Karel Herbst

Texty mého srdce

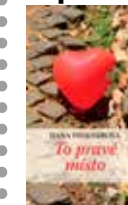


Otec Karel byl vždycky známý tím, že při svých promluvách používal úryvky z beletrie. Z velké zásobárny jich do této publikace vybral třicet.

Váz., 200 str., 249 Kč

Hana Pinknerová

To pravé místo



Život můžeme prožít jako nudně se opakující stereotyp. Ale také jako bohaté obdarování jedinečnými okamžiky. Takto nás autorka vede vlastními životními postřehy a zkušenostmi.

Brož., 113 str., 129 Kč

Jaro Křivohlavý

Není radost jako radost



Ví se, že není radost jako radost, že radost se liší od veselí, existuje radost mělká i radost hluboká, radost trvající jen krátce a radost, která nás může provázet celý život.

Váz., 88 str., 109 Kč

Denis Sonet

Pocity viny a jak jim čelit



Mohou zde být dva extrémy: buď prožíváme viny z minulosti destruktivně, nebo se snažíme svou vinu popírat. Denis Sonet na příkladech z každodenního života rozlišuje falešné pocity a zdravé pocity viny, jež jsou nepostradatelné pro lidský a duchovní růst.

Brož., 64 str., 79 Kč

José Carlos Bermejo

Vlídne příběhy



Nabízíme čtenářům třetí sbírku příběhů z pera známého španělského autora. Jeho příběhy vycházejí ze života a ukazují nám jeho různé podoby: naše spolužití s ostatními, protichůdné pocity a hodnoty, možnosti volby. Příběhy jsou určeny všem generacím čtenářů.

Brož., 96 str., 109 Kč

Záchrana varhan – první úspěchy

Počátkem tohoto roku byla vyhlášena veřejná sbírka na záchranu vzácných bozkovských varhan, jejichž restaurování si vyžádá několik milionů korun. Nyní, po necelém roce vás můžeme seznámit s prvními úspěchy.

Varhany z kostela Navštívení Panny Marie v Bozkově pocházejí z roku 1852 a jejich autorem je významný varhanář Josef Prediger z Albrechtic u Tanvaldu. Nástroj se nachází ve velmi vážném stavu (masivní napadení červotočem a cínovým morem, vyjmuté a poškozené části atd.) a náklady na jeho zrestaurování zcela přesahují finanční možnosti farnosti.

V prosinci roku 2012 bylo tedy učiněno rozhodnutí vyhlásit na záchranu bozkovských varhan veřejnou sbírku, která byla 20. prosince 2012 řádně oznámena Krajskému úřadu Libereckého kraje. A jaké jsou první úspěchy?

Již tři čtvrtě roku mají lidé možnost přispívat na záchranu tohoto královského nástroje prostřednictvím **veřejné sbírky** a během této doby se **na jejím účtu sešlo 304 414 Kč**.

V červenci 2013 byl spuštěn projekt „**Adopce píšťal**“, jehož výtěžek putuje na účet veřejné sbírky a **v současné době činí více než 49 tisíc korun. Adoptováno bylo již 33 píšťal a pět celých oktáv (další tři jsou rezervovány)**, avšak na své „adoptivní majitele“ stále čeká 1164 píšťal. Přidejte se také. Adopční listina, kterou obdržíte, se může stát například netradičním dárkem ke zvláštním příležitostem a životním událostem, jakými jsou narozeniny, svatba, křtiny, ukončení školy apod.

Biskupství litoměřické vydalo na podporu záchranu vzácných varhan v litoměřické diecézi **pexeso „Varhany litoměřické diecéze“**, kterého se zatím prodalo **za téměř 15 tisíc korun. Cena pexesa je 50 Kč** a v současné době ho můžete zakoupit na recepci biskupské kurie, ve věži katedrály sv. Štěpána a v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích. K dostání je a bude i v době setkání u varhan, která probíhají v rámci projektu „Za varhanami litoměřické diecéze“. Jednáme i s našimi kněžími, aby bylo možné zakoupit pexeso také ve farnostech naší diecéze. Část výtěžku poputuje na účet veřejné sbírky na záchranu varhan v Bozkově, část bude použita na záchranu dalších ohrožených nástrojů v diecézi.



Pomozte nám i Vy zachránit varhany severních Čech. Více informací naleznete na stránkách www.varhany-bozkov.eu (Záchrana vzácných bozkovských varhan) nebo na internetových stránkách biskupství <http://www.dltm.cz/jak-nas-podporit/>, kde můžete i prostřednictvím platebních karet přispět na záchranu dalších nástrojů v diecézi (či jiné projekty).

Zájemci mohou opravu památek v litoměřické diecézi podpořit poskytnutím účelového daru – **1/ převodem nebo složenkou** na bankovní účet číslo: 1002148329/0800, adresa: Biskupství litoměřické, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (v případě bezhotovostního převodu napište do zprávy pro příjemce také účel platby, svoje jméno a adresu, popř. název organizace a IČO), **2/ prostřednictvím platebních karet** na <http://platby.dltm.cz/> (zvolit účel daru: „Na konkrétní projekt“ a vyplnit zprávu pro příjemce - např. „varhany Bozkov“), **3/ darovací smlouvou**. Více informací naleznete na <http://dltm.cz/darcovstvi>.

Děkujeme za veškerou Vaši pomoc!

Ing. Kristýna Solníčková, MBA,
fundraiser Biskupství litoměřického a koordinátorka projektu

Pozvánky z díře biskupa Mons. Jana Baxanta a generálního vikáře P. Stanislava Příbyla aktuálně na www.dltm.cz

Loreta Rumburk nabízí dětem

Školáci z mateřských a základních škol získají v Loretě Rumburk hravé informační materiály. Určeny jsou dětem z Česka a Německa. Vícejazyčné „Loretánské omalovánky s příběhem“, pracovní sešit „Loreta pro děti“ i vybarvovací pohledy vydala Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk.



Díky novým informačním materiálům se děti přístupnou formou seznámí s loretánskou legendou a nejhodnotnějšími částmi rumburské barokní památky. Hravé tiskoviny využijí malí návštěvníci při prohlídkách s rodiči, nebo při školních exkurzích. Přímo v Loretě Rumburk mají děti nově k dispozici velkoformátové dřevěné pexeso.



Projekt podporuje Ministerstvo kultury ČR a Česko-německý fond budoucnosti.

Mgr. Klára Mágrová,
projektová manažerka ŘKF Rumburk

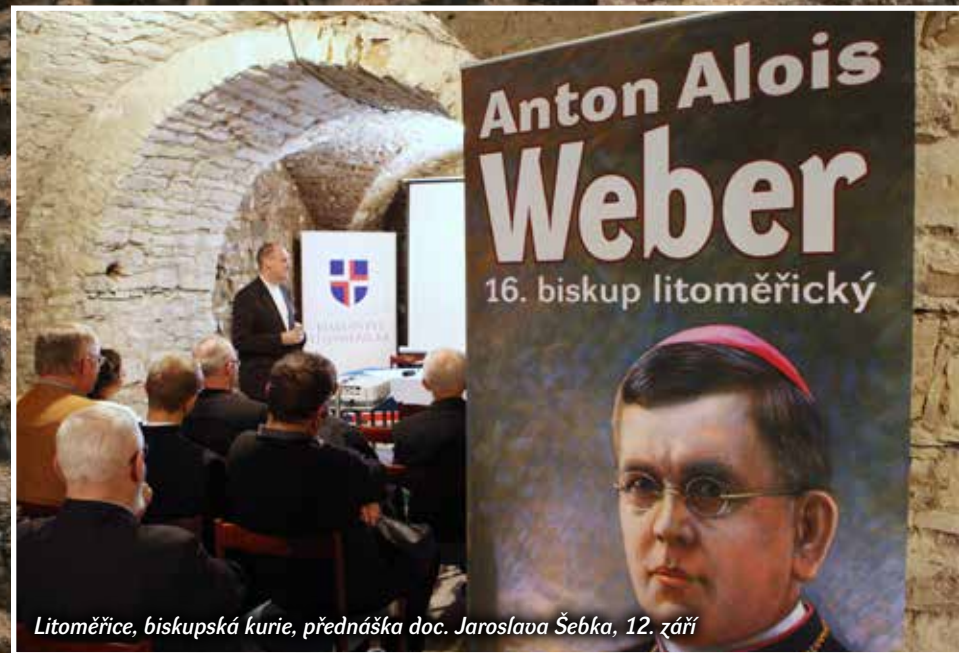
ZDISLAVA

Objednávky Zdislavy mailem na zdislava@dltm.cz

nebo poštou
Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice
nebo telefonem
(+420) 416 707 536

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz). **Za obsah** časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka. **Tisk:** Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisů. Nevýžadané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.



Litoměřice, biskupská kurie, přednáška doc. Jaroslava Šebka, 12. září



Litoměřice, městský hřbitov, 12. září, Mons. Jan Baxant u hrobu biskupa Webera

Biskup Anton Alois Weber, vzpomínkové akce, září 2013

Vlčí Hora, kaple Panny Marie Karmelské, zádušní mše s generálním vikářem P. Stanislavem Příbylem a představení publikace o biskupu Weberovi, 14. září



Litoměřice, katedrála sv. Štěpána, zádušní mše, 12. září

Litoměřice, městský hřbitov, setkání u hrobu biskupa Webera, 12. září

Zprávy a fotogalerie naleznete na www.dltm.cz

Záznam diskuzního pořadu TV Noe Kulatý stůl o biskupu A. A. Weberovi: www.tvnoe.cz nebo na www.dltm.cz.



Obraz Věch svatých

z hlavního oltáře
děkanského kostela
v Litoměřicích,
olej na plátně, 1747,
autor Jan František Müller

